Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVI, SERIA II. Nr. 6676 | 6 PAGINI — 30 BANI | JOI 5 NOIEMBRIE 1970

TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU ȘI-A ÎNCHEIAT VIZITA ÎN R.S.F. IUGOSLAVIA

În timpul convorbirilor oficiale.

Sosirea în București

Miercuri seara s-a înapoiat în Capitală, venind din R.S.F. Iugoslavia, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, care, la invitația tovarășului Iosip Broz Tito, președintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, președintele Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia, a făcut o vizită de prietenie în această țară.

Împreună cu tovarășul Nicolae Ceaușescu s-au înapoiat tovarășii: Ilie Verdeț, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Emil Drăgănescu, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, președintele părții române în Comisia mixtă româno-iugoslavă de colaborare economică, Vasile Vlad, șef de secție la C.C. al P.C.R., și Nicolae Ecobescu, adjunct al ministrului afacerilor externe.

La sosire, pe aeroportul Băneasa, erau prezenți tovarășii: Emil Bodnaraș, Paul Niculescu-Mizil, Virgil Trofin, Maxim Berghianu, Florian Dănălache, Constantin Drăgan, Janos Fazekas, Petre Lupu, Manea Mănescu, Dumitru Popa, Dumitru Popescu, Leonte Răutu, Vasile Vîlcu, Ștefan Voitec, Iosif Banc, Petre Blajovici, Miron Constantinescu, Mihai Dalea, Mihai Gere, Vasile Patilineț, Ion Stănescu, vicepreședinți ai Consiliului de Miniștri, membri ai C.C. al P.C.R., ai Consiliului de Stat și ai guvernului, conducători ai instituțiilor centrale și organizațiilor obștești.

Au fost de față Bojidar Bucumirici, însărcinat cu afaceri ad-interim al R.S.F. Iugoslavia la București, și membri ai ambasadei iugoslave.

(Agerpres)

Plecarea din Kranj

Miercuri după-amiază s-a încheiat vizita de prietenie făcută timp de două zile în Iugoslavia de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, la invitația tovarășului Iosip Broz Tito, președintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, președintele Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia. Împreună cu conducătorul partidului și statului nostru, la această vizită au luat parte Ilie Verdeț, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Emil Drăgănescu, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Vasile Vlad, șef de secție la C.C. al P.C.R., Nicolae Ecobescu, adjunct al ministrului afacerilor externe.

Populația orașului Kranj, care a găzduit timp de două

(Continuare în pag. a III-a)

CONVORBIRILE OFICIALE ROMÂNO-IUGOSLAVE

KRANJ 4. — Trimișii speciali Agerpres transmit: Miercuri dimineață au continuat la reședința de la Brdo Kod-Kranj convorbirile între tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, și Iosip Broz Tito, președintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, președintele Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia.

La convorbiri au participat din partea română Ilie Verdeț, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Emil Drăgănescu, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, președintele părții române în Comisia mixtă de colaborare economică româno-iugoslavă, Vasile Vlad, șef de secție la C.C. al P.C.R., Nicolae Ecobescu, adjunct al ministrului afacerilor externe, Vasile Șandru, ambasadorul Republicii Socialiste România la Belgrad.

Din partea iugoslavă au participat Stane Dolanț, membru al Biroului Executiv al Prezidiului U.C.I., Serghei Kraiger, președintele Skupștinei Republicii Socialiste Slovenia, membru al Prezidiului Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia, Dușan Gligorievici, membru al Vecei Executive Federale a Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, președintele părții iugoslave în Comisia mixtă de colaborare economică iugoslavo-română, Iakșa Petrici, adjunct al secretarului de stat pentru afacerile externe, Iso Njegovan, ambasadorul Republicii Socialiste Federative Iugoslavia la București.

Convorbirile s-au desfășurat într-o atmosferă cordială, de deplină înțelegere reciprocă.

COMUNICAT COMUN

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a făcut o vizită de prietenie în Iugoslavia în zilele de 3 și 4 noiembrie 1970, la invitația tovarășului Iosip Broz Tito, președintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, președintele Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia.

În cursul vizitei au avut loc convorbiri la Brdo-Kranj, între tovarășii Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, și Iosip Broz Tito, președintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, președintele Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia, la care au participat:

Din partea română tovarășii: Ilie Verdeț, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Emil Drăgănescu, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, președintele părții române în Comisia mixtă româno-iugoslavă de colaborare economică, Vasile Vlad, membru supleant al C.C. al P.C.R., șeful Secției Relații Externe a C.C. al P.C.R., Nicolae Ecobescu, membru supleant al C.C. al P.C.R., ad-

(Continuare în pag. a III-a)

CÎT VALOREAZĂ TIMPUL DE MUNCĂ FURAT DE INDISCIPLINĂ

Ancheta economică a „Scînteii tineretului"

În dialogul pe această temă tinerii din mai multe întreprinderi se regăsesc în fața unui adevăr surprinzător: printre degetele lor se scurg minute valorînd milioane

Este imposibil ca trecînd pragul unei întreprinderi să nu întîlnești măcar într-o secție, măcar pe un perete — scrisă cu caractere vizibile de departe, chemarea, îndemnul, lozinca ce ne-a devenit atît de familiară: **„Să folosim integral cele 480 de minute"**. Ea stăruie pretutindeni, se pronunță cu insistență, i se explică pe larg sensul imperios, face deseori obiectul unor dezbateri și conferințe dar din păcate — insuficient conjugată cu măsuri concrete, corespunzătoare, insuficient confruntată cu realitatea faptică din viața colectivului — continuă să rămînă în multe întreprinderi o simplă lozincă, banală, demagogică, golită de conținut, martorul mut al risipei de timp.

— Cît durează ziua dv. de muncă?

— Nu mi-am pus această întrebare...

Am primit de foarte multe ori acest răspuns în cursul anchetei noastre pentru că tinerii, într-adevăr, nu și-au pus-o, n-au fost obligați să-și pună această întrebare și se înțelege, n-au fost ajutați să-i afle răspunsul. Dacă s-ar fi făcut o astfel de încercare...

— S-o facem împreună. Cîte ore ați lucrat azi în mod efectiv?

— Vreo șapte, ne răspunde **Eremia Olteanu** de la Uzinele Grivița București. În rest am alergat în dreapta și-n stînga, ba după una, ba după alta.

El a pierdut, așadar, o oră, în care ar fi putut produce piese în valoare de circa 100 lei. Întrucît a fost o zi obișnuită de muncă e de presupus că pierderile se repetă în fiecare schimb.

Ne aflăm, deci, în atelierul I prelucrări-mecanice „vagoane-cisternă" al Uzinei de utilaj chimic „Grivița". Este ora 14,45, se apropie terminarea schimbului I.

Două strunguri lîngă care fuseseră depuse stivele înalte de piese pentru prelucrat, așteaptă să fie pornite. Sîntem cu ochii pe ele în clipa în care sirena anunțase începerea schimbului II. Dar timpul se scurge anevoie fără ca cineva să le deranjeze din repaosul lor. Acest lucru avea să se întîmple de abia după jumătate de oră cînd doi tineri se apropie de ele, le mai dau tîrcoale, apoi încep alene să lucreze. Evenimentul se consumă diferențiat: **Constantin Tudor** își începe activitatea la ora 15.50, iar colegul de alături — **Ștefan Costin** — cu șase minute mai tîrziu. Pentru a nu-și dezminți „forma", păstrează aproximativ același ritm toată ziua. Numai pentru schimbarea pieselor pe o mașină ei pierd circa două ore, cîte opt minute pentru toate cele 14—17 piese lucrate — deși după părerea maistrului lor, tovarășul **Nicolae Pitulice** 2—3 minute ar fi suficiente pentru această operațiune.

Exemplele sînt întîmplătoare. Iată situația realizărilor pe luna trecută cînd majoritatea tinerilor au realizat cu circa 50—60 de ore mai puțin decît ar fi putut să realizeze: față de 216 ore cît ar fi fost normal, **Cauc Toma** a realizat doar 116, **Ivașcu Traian** 100, **Alexandru Popa** 112 ore etc.

— Știți cît ați pierdut, cît a pierdut întreprinderea?

— Nu. Nu știu...

În alt colț de țară, în altă întreprindere, cu alt profil, întîlnim o situație asemănătoare. Ne-am propus și aici să urmărim cu ceasul în mînă densitatea minutelor consumate de unii tineri: **Ion Micu, Mircea Lupu, Ion Hălmăgeanu**, strungari în secția mecanică a Uzinei mecanice de material rulant din **Simeria**. În două ore primii doi

ROMULUS LAL
A. G. CĂTINEANU
Al. BĂLGRĂDEAN
C. POGĂCEANU

(Continuare în pag. a V-a)

Sonda nr. 3015 forează la 3100 m

O ÎNTREBARE PENTRU PĂRINȚI, ÎN INTERESUL CELOR TINERI

CĂTRE CE PROFESIE VĂ ÎNDRUMAȚI COPILUL?

Un test aplicat unor grupe de părinți, cu copii în clasele a VIII-a și a XII-a — din inițiativa redacției și cu concursul a doi profesori diriginți — ne-a sugerat să realizăm o anchetă destinată exclusiv părinților. Pentru că, testul ne-a confirmat o observație mai veche: orientarea școlară și profesională a elevilor este doar pe jumătate făcută dacă nu începe cu... părinții lor. La acest nivel urmează să fie puse, în primul rînd, de acord veleitățile cu posibilitățile individuale reale: aici trebuie lărgită aria cunoașterii nomenclatorului de profesii ce se exercită azi în lume și la noi; părinții trebuie să cunoască toate treptele pe care le poate urca tînărul pe drumul devenirii sale profesionale, rețeaua școlară existentă la un moment dat exprimînd, de fapt, nevoile imediate și de perspectivă ale economiei naționale. Atîta timp cît părinții sînt dezarmați total sau parțial, pe acest tărîm, copiii lor nu beneficiază pe deplin de avantajele orientării profesionale, fiind în destule cazuri chiar greșit îndrumați.

Testul aplicat la Liceul nr. 32 din Capitală capătă, prin datele pe care ni le-a furnizat, valoare generală întrucît, cu modificări abia nuanțate, părinții dau, după cum se va vedea, aceleași răspunsuri. I-am întrebat:

— CĂTRE CE PROFESIUNE ÎL ÎNDREPTAȚI PE COPILUL DV.?

— PE CE VĂ FUNDAMENTAȚI RECOMANDAREA?

Părinții cu elevi în clasa a VIII-a n-au sesizat avansul pe care îl conține prima întrebare, nu și-au pus problema că băieții sau fetele lor nu se află în momentul opțiunii profesionale, ci abia la faza alegerii următoarei trepte școlare. Nu i-a reținut nici gîndul că copiii lor, preadolescenți încă, nu și-au

MARIETA VIDRAȘCU

(Continuare în pag. a II-a)

Lumini care nu se sting niciodată

SCRISOARE DE LA LOTRU

O toamnă tîrzie, cu zile calme, alungă zăpezile pe creștetul munților. Doar de sus, de la Castel se abat, cu zornăitul coclit al frunzelor de aramă, vînturile care zguduie ferestrele constructorilor din vale. Dar în adînc, în caverna imensă a centralei, se menține solemnă, departe de anotimpuri, munca constructorilor și a montorilor, care „transplantează" aici, prin mii de operații complicate, „inima" hidrocentralei de pe Lotru.

Poate de aceea reporterul este irezistibil ispitit să străbată încă o dată acea splendidă magistrală subterană care îl poartă spre „masa de operație" — platforma de montaj. Sub pendulările grele ale podului rulant de 160/32 tone-forță oamenii se mișcă calm, sigur, printre țesătura fierului beton, prin scheletul de lemn al anexei electrice, prin galeriile și tuburile de legătură, prin casa vanelor, proiectați guliveric de lumina aparatelor de sudură.

De jos, din caverna centralei, ai impresia că te afli pe un platou de filmare, unde se toarnă un cadru de cea mai grandioasă mișcare. „Regizorii", acei tineri nelipsiți o clipă din mijlocul „actorilor", joacă ei înșiși rolul principal. Sînt copleșit de această imagine și arătînd

VASILE RĂVESCU

(Continuare în pag. a II-a)

Început de toamnă în pădure la Moțca — Pașcani

Foto: G. PAUL

PATRIOTISMUL OMULUI DE ARTĂ — EXPRESIE A ANGAJĂRII ÎN SLUJBA IDEALURILOR CARE ANIMĂ ÎNTREGUL POPOR

George Călinescu scria despre Mihai Eminescu: „El avea un suflet etic, simțitor la toate ideile și sentimentele care, alcătuind tradiția unei societăți, sînt ca grinzile afumate ce susțin acoperișul unei case, nefiind lipsit, totdeodată de viziunea unui viitor mai drept. Nu nutrea nici o aspirație pentru sine, ci numai pentru poporul din care făcea parte fiind prin aceasta mai mult un exponent decît un individ".

Astăzi, în România socialistă, scriitorii patriei, înaripați de idealuri comuniste, înțeleg și simt conceptul de patriotism la o înaltă dimensiune, cea a **conștiinței de sine** a unui popor angajat ferm pe drumul spre propria sa desăvîrșire — liberă, descătușînd toate energiile și valențele de talent și inteligență.

Iată de ce, discuțiile cu fiecare dintre cei invitați să răspundă la această anchetă au fost pasionate, relevînd o dată în plus maturitatea cu care scriitorul contemporan își înțelege menirea și datoria față de comunitatea națională din care a ieșit — și pentru care scrie.

„Dragoste exigentă, legată de noțiunea de progres"

— Tovarășe ALEXANDRU IVASIUC — este cunoscută pasiunea cu care teoretizați. Aș afirma chiar că articolele dumneavoastră din ultima vreme — vizînd probleme de fond ale teoriei culturii și filozofiei mi s-au părut, mie personal — la fel de interesante ca și propria dumneavoastră literatură. V-aș ruga deci să începem discuția aceasta despre scriitor și sentimentul patriotic încercînd să fixăm cîteva repere ale noțiunii de patriotism. Deși întreprinderea este dificilă — dat fiind coeficientul copleșitor de sentiment pe care o presupune...

— Într-adevăr, de la bun început trebuie precizat că în cazul dragostei de patrie — ca și în cazul dragostei în general — declarațiile fără fapte și gesturi sînt, în cel mai bun caz, false. În cazul patriotismului — pentru un scriitor, fapta esențială este de a scrie cărți. O carte bună este deci un act de patriotism. E adevărat însă că nu tot timpul se scriu cărți bune — și asta nu pentru că există

Anchetă realizată de
SMARANDA JELESCU

(Continuare în pag. a IV-a)

Pag. 2

- ACTUALITATEA PENTRU TINERET

Pag. 4

- SADOVEANU de Edgar Papu.
- Cronica literară: MARELE ALPHA.

Pag. 5

- Fotbal: TURUL DOI A FOST FATAL PENTRU REPREZENTANTELE NOASTRE.
- De ce sîntem plini de furie — un comentariu de FĂNUȘ NEAGU.

ACTUALITATEA PENTRU TINERET

De sezon

BUNĂ DIMINEAȚA, MUNTE !

Iarna a debutat, totuși, acoperind crestele munților cu cușme de nea. În stațiunile balneo-climaterice Tușnad, Sovata, Borsec, Lacul Roșu s-au terminat pregătirile pentru primirea oaspeților. Numeroase vile au fost racordate la rețeaua de încălzire centrală, confortul I a fost extins la încă 500 de locuri. Lacurile Ciucaș și Sfînta Ana se vor transforma în patinoare prevăzute cu instalație de nocturnă. Sovata are un nou cazinou și un hotel turistic. Peste 50 000 de iubitori ai naturii, bucurîndu-se de noile condiții create, vor spune în curînd: „Bună dimineața, munte !"

I. V.

Invitații

DE LA UN ATENEU LA ALTUL

Activitatea de organizare periodică a expozițiilor de artă plastică la Casa de cultură a tineretului din Aleea Alexandru a fost dublată, nu de multă vreme, de o alta tot atît de interesantă : vorba despre seria concertelor duminicală denumită sugestiv **„De la Ateneul tineretului la Ateneul Român"** alcătuită din concerte de muzică clasică susținute de tinerii muzicieni elevi ai școlilor de muzică sau studenți ai Conservatorului din București.

Cel de al treilea concert, de la începutul acestei stagiuni, a fost consacrat muzicii de cameră. Trio-ul studenților, **Luminița Ghencea** (pian), **Ioana Buricescu** (violină) și Iosif Catef (violoncel) a interpretat lucrări de Beethoven și Brahms, compuse în primii ani de creație. Totuși tinerii lipsesc. Nu au încredere în cei de o vîrstă cu ei ? Majoritatea spectatorilor o formează în schimb oamenii maturi. Nu e aceasta o dovadă că mult așteptatul public tînăr se înșeală ?

ANA BÎRCĂ

Cronici

LA TEMELIA LICEULUI

Cu ocazia săpăturilor efectuate la aripa clădirii Liceului nr. 1 din Tulcea, a fost descoperit un **act comemorativ** care datează din 14 iunie 1902. Documentul, păstrat în condiții excelente. poartă semnătura lui **Spiru Haret**, ministrul instrucțiunii și cultelor din acel timp și vorbește despre eforturile pe care locuitorii orașului Tulcea le-au făcut pentru a asigura generațiilor de elevi condiții bune de instruire și educație. Cinstind memoria înaintașilor, conducerea școlii a alcătuit un **nou Act comemorativ**, care va fi coborît in curînd, într-un conteiner special. la temelia liceului. Prezentul document, care va duce peste ani mesajul actualei generații de elevi și profesori. permanentizează astfel o tradiție originală și interesantă.

M. C.

Cartea

● **EDITURA „UNIVERS"**

J. Cheever : „Fidela Clarissa" 6,75 lei

V. Lenero : „Cine l-a ucis pe don Jesus ?" 6,50 lei

● **EDITURA „DACIA" — CLUJ**

Ion Vlasiu : „În spațiu și timp", 6,50 lei

I. Vlad : „Descoperirea artei", 8,25 lei

● ● ● **„Lenin în conștiința utecistilor din România"**, 12,50 lei

D. Cesereanu: „Ipostaze" 6,50 lei

● **EDITURA „MINERVA"**

● ● ● „Alăuta Românească", 26,00 lei

● ● ● „Sonetul italian", 10,00 lei

Popa Ion Victor : „Velerim și Veler doamne", 5,00 lei

Flaubert : „Doamna Bovary" 5,00 lei

● **EDITURA „ALBATROS"**

I. Marin : „Cine știe mortul ?" 4,00 lei

● **EDITURA „M. EMINESCU"**

Gib Mihăescu : Donna Alba", 9,75 lei

Stendhal : „Roșu și negru", 30,00 lei

H. Mann : „Îngerul albastru", 5,50 lei

Al. Dumas : „Regina Margot", 17,50 lei

Al. Philippide : „Considerații confortabile", 9,00 lei

P. Sălcudeanu : „Un biet bunic și o biată crimă", 5.75 lei

● **EDITURA „MERIDIANE"**

E. Höfer : „Viena", 22,50 lei

● **EDITURA „CARTEA ROMÂNEASCĂ"**

M. Sadoveanu : „Povestiri de dragoste", 5,00 lei

● **EDITURA MILITARĂ**

Th. Constantin : „Baltazar sosește luni", 12,50 lei

Portativ

MEDALION ION VASILESCU

Se vor împlini curînd zece ani de la moartea regretatului compozitor Ion Vasilescu, autorul a sute de melodii de muzică ușoară, unele dintre ele șlagăre mondiale.

În cadrul manifestărilor inițiate cu acest prilej, duminică dimineața va avea loc în sala Casei de cultură „Mihai Eminescu a sectorului 2 din Capitală un medalion „Ion Vasilescu", prezentat de Sandu Naumescu.

În cadrul programului își vor da concursul Dorina Drăghici, artistă emerită, Joujou Pavelescu, Nicu Stoenescu, sextetul „Cantabile" condus de Smaranda Toscani, compozitorii Florentin Delmar, Noru Demetriad.

Vor fi totodată audiate înregistrări pe discuri cu melodii de Ion Vasilescu interpretate de Gică Petrescu, Maria Tănase, Titi Botez, Virginica Popescu, Constantin Lungeanu, din spectacolele de altădată ale teatrelor „Alhambra" și „Gioconda".

Inițiative

CLUBUL „A" ÎN ACTUALITATE

După tradiționala întrerupere de peste vară, s-a redeschis Clubul studenților arhitecți, Clubul „A", din strada Blănari. În seara deschiderii au fost prezenți ca invitați de onoare Liviu Ciulei, Ion Caramitru și Sergiu Cioiu, care au recitat din Maiakovski, Sorescu, Vulpescu și au purtat discuții libere cu studenții. Cunoscut ca cel mai bine organizat și mai atractiv club studențesc, Clubul „A" are prevăzute și pentru acest an școlar o serie de manifestări interesante. Ștefan Antonescu, directorul clubului, ne-a prezentat cîteva din acțiunile, tradiționale sau în premieră, incluse în programul clubului la acest început de semestru : proiecții de filme artistice sau documentare ; conferințe pe cele mai diverse teme; în fiecare sîmbătă, „Radio Club" — emisiune de muzică „pop" prezentată de Florin Ursulescu și Bebe Teodorescu, de mai multe ori pe săptămînă, dans cu participarea a o serie de formații studențești invitate (în seara inaugurării a concertat grupul bucureștean „Romanticii"). Clubul dispune, de asemenea, de jocuri distractive și un bufet-bar. Acest Club al viitorilor arhitecți s-a distins în decembrie anul trecut prin organizarea primului „Festival național al formațiilor studențești de muzică pop". Pregătind cea de-a doua ediție a acestui Festival (ce s-a bucurat la ediția inaugurală de un deosebit succes), Consiliul A.S. al Institutului de Arhitectură intenționează să deschidă în curînd în holul Institutului o vastă expoziție de fotografii artistice dedicată ediției din iarna trecută. Expozant: artistul fotograf Edmund Höfer. De subliniat că printre primii invitați ai clubului s-a numărat actorul francez Jean-Paul Belmondo.

O. U.

CURS DE JAPONEZĂ

Casa de cultură a sectorului 4 găzduiește, începînd din octombrie, un nou curs de limbă japoneză, care se adresează tuturor celor interesați de limba și cultura niponă. Inițiatorul acestei acțiuni, poetul Ionel Dincă, vizează prin această acțiune popularizarea limbii și culturii milenare a Japoniei și pregătirea unor traducători capabili să aducă la cunoștința publicului larg atît lucrări cu caracter literar cît și lucrări cu caracter științific. Datorită metodelor moderne de predare, cursul nu va necesita mai mult de 2 ani, ceea ce constituie un timp record, avînd în vedere faptul că limba niponă are 7 sisteme de scriere (HEBURN, NIPPON, KUN REI, KATA KANA, HIRAGANA, KANJI și FURIGANA) și două fonduri de cuvinte.

A. GUȚAN

EXPLICAȚIE LA UN PORTRET

Se numește Petre Nițu și este secretarul comitetului U.T.C. elevi de la Școala generală de 10 ani nr. 1 din Hunedoara. Despre pasiunea și conștiinciozitatea lui, despre spiritul de dăruire aș putea spune destul de multe lucruri ; faptele vorbesc însă mai elocvent despre inițiativele cu care uteciștii de aici întîmpină cel de-al IX-lea Congres al U.T.C. Aș aminti, în afară de expuneri, mesele rotunde „Mass-media și selectarea valorilor de către tineret" ; „Cu politețea de mînă prin istorie și lume" ; „Educația și creativitatea tehnică" ; simpozionul „U.T.C. — ajutor credincios și de nădejde al partidului"; concursuri : „Flacăra poeziei" — creație proprie pe tema „Te cîntăm partid, părinte drag" ; artă plastică — „Eu văd lumea"; muzică populară — „Tril de privighetoare". Alături de celelalte acțiuni, acestea pot înlocui o explicație la portret.

prof. I. VLAD

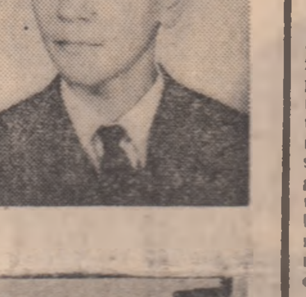

24h

● **VERIGĂ DUPĂ VERIGĂ. Pe la ora 6 seara, plt. maj. Teodor Ungureanu de la Miliția T. F. Galați a remarcat în gară doi cetățeni care se chinuiau să se urce în tren cu două baloturi mari, ambalate în pînză de sac. Există probabil un fler... fiindcă verificînd conținutul baloturilor lucrătorul de miliție a găsit în fiecare din ele cîte o placă de cupru de 70 kg. Cum asemenea încărcătură nu putea fi decît de proveniență dubioasă, a început ancheta. Cei doi au declarat că le-au cumpărat cu peste 6 000 lei de la Pascu Hristudor, din Galați, strada Română 113. La adresa indicată s-au mai găsit alte patru plăci, în total 280 kg cupru. Ancheta continuînd a dus la arestarea lui C. Năstase, fără ocupație, N. Sefer — sudor (19 ani), S. Petrache (26 ani), C. Donciu (27 ani), I. Radu Sipiciu (27 ani) — muncitori necalificați la Șantierele navale Galați. De la această întreprindere ei au furat în timpul nopții, treptat, plăcile respective.**

● **PLUSURI SUSPECTE. Inspecția județeană de miliție Teleorman a întreprins timp de cîteva zile un control la C.A.P.-urile și I.A.S.-urile din județ pentru a verifica înregistrarea purceilor. Ieșiseră se pare niște zvonuri că pe la diferite unități există animale neînregistrate a căror contravaloare ar putea la un moment dat să intre în buzunare particulare. Acest control al miliției (suplinind un altul, pe care ar fi trebuit să-l facă organele competente și responsabile pentru activitatea unităților agricole) a descoperit 2 207 purcei... „în plus". Dintre aceștia — 2 154 la C.A.P.-uri, distingîndu-se cooperativa „Dezrobirea", cele din comunele Putineiu, Buzescu și Slobozia Mîndra.**

● **CÎTE UN STROP, CÎTE UN STROP... Paul Egresi (27 ani) a fost 16 luni magazioner la cooperativa meșteșugărească „Gutinul" din Baia Mare. Și cum în timpul serviciului îi plăcea să mai bea, cîte un strop, cîte un strop pînă se îmbăta de tot, în gestiune a ajuns să domnească un haos total. Se luau piese fără bon sau se falsificau înregistrările, el însuși ajungînd la un moment dat să intre în magazie ca în cămara proprie. O revizie a descoperit o lipsă de 56 300 lei și un plus de 61 000 lei, ca și o serie întreagă de materiale degradate din cauza depozitării necorespunzătoare. Trezit la realitate P. E. va plăti acum pagubele.**

● **FACEA „BLATUL". A fost arestat Ioan Puț (22 ani) care în perioada august — septembrie 1970, fără a fi student și fără a avea aprobarea rectoratului a locuit clandestin la căminul Institutului Pedagogic de 3 ani din Baia Mare ; perioadă în care a furat o serie de obiecte de la studenți.**

● **TURUL ORAȘULUI. Petru Cărbunar (22 ani) din comuna Husasăul de Tinca, tehnician agronom ca profesie dar fără ocupație în prezent, s-a întîlnit în Oradea cu Alexandru Varodi (18 ani), lăcătuș mecanic la Direcția regională C.F.R. Cluj. Și cum amîndoi erau în deplasare s-au hotărît să facă un tur al orașului luînd la rînd cofetăriile și bufetele și cinstindu-se în fiecare din aceste localuri. Spre seară, îmbibați de alcool, au forțat ușa unui autobuz parcat în apropierea autogării și spărgînd cutia în care se țin biletele au furat trei carnete în valoare de 5 759 lei. N-au apucat însă să le folosească : lucrătorii de miliție i-au găsit pe Varodi dormind pe... pervazul unei ferestre din sala de așteptare a gării, cu biletele la el.**

Lumini care nu se sting niciodată

(Urmare din pag. I)

spre ochii stinși ai reflectoarelor rînduite sus, pe marginea cavernei, întreb copilărește dacă nu cumva sînt utilizate pe timpul nopții, ceea ce provoacă zîmbetul îngăduitor al însoțitorului meu.

— Aici este tot timpul noapte. La noi luminile nu se sting niciodată. Cînd avem nevoie de o vizibilitate mai clară atunci aprindem reflectoarele.

Cu cîteva timp în urmă, terminarea completă a excavațiilor în centrală se făcuse cu un avans de o lună. Acum, după ce constructorii au predat, în termen de montaj turbina 1, au reușit să cîștige încă o lună de zile, predînd și cea de-a doua turbină. În primele zece zile ale lunii noiembrie, cum ne asigură tînărul inginer Nicolae Bărbulescu, șeful punctului de lucru, ei vor turna și radierul de la turbina a treia. Sînt aceiași, vechii oameni, cum sînt denumiți pentru îndelungata lor activitate pe șantierele de acest gen, care au executat toate lucrările de excavații și betonare la centrală. Dintre ei, unii au plecat să întărească alte loturi. Însuși maistrul Pavel Oțet, însoțit de o formație de mineri încercați, se află acum la lotul Rudăreasa, unul dintre punctele de lucru care au pus multe probleme constructorilor prin dificultățile pe care le prezintă.

Începînd cu luna octombrie și acest lot a fost ridicat la înălțimea celor bune, ajungîndu-se la 65 ml excavați, ceea ce constituie o adevărată performanță. Dar plecînd de la centrală, Pavel Oțet poate să fie liniștit. Cel care a preluat comanda, Ion Cernucan, continuă cu demnitate opera sa. Deși nu era decît ajutor al șefului de schimb, Cernucan poartă acum întreaga responsabilitate a tuturor lucrărilor de minerit, menținînd avansurile. Minerii săi sînt deciși ca în prima decadă a acestei luni să termine excavațiile în abataj la sala transformatorilor, unde a început și armarea peretelui de rezistență. Vor respecta acest angajament ? O primă certitudine o prezintă însăși munca fără menajarea forțelor, a întregii echipe. Chiar și cei mai tineri, Lino Carp și Ion Adochiței, nu au pierdut nici un pas față de cei din frunte. Și dacă Nicolae Ceaușel era la Argeș miner, aici este unul dintre mecanicii cei mai buni, calificați pe șantier, deservind cu pricepere mașina de perforat. Știe deci ce înseamnă să-ți corelezi perfect munca cu a tovarășilor tăi. Ca el sînt aici la centrală toți mecanicii maistrului Victor Iacob, excavatoriștii Al. Gheran, Radu Bîrsan, Victor Horvath, electricienii Gelu Straton și Dumitru Antoci, fierarii lui Constantin Cojan, betoniștii lui Velicu Costache și alții. Chiar și dulgherii lui Ioja Ignat, mai puțin obișnuiți cu lucrări în asemenea împrejurări, se descurcă foarte bine.

— Aici sînt alte condiții, ne mărturisea maistrul Ignat. Trebuie să cărăm materiale cu spatele, să le trecem prin conductele de legătură între vanele sferice și turbine. Locul e foarte îngust, nu trebuie să-l stingherești cu nimic pe cel de lîngă tine. Între ceea ce am lucrat pînă acum și ce facem aici, la uzina Ciunget, e o diferență ca de la cer la pămînt. Noroc de băieți buni ca Ștefan Imre, Petre Varga, frații Aborculesei, Constantin Vasica și alții.

Aceștia, împreună cu formațiile lor de lucru și-au concentrat forțele pentru a pune la dispoziția montorilor un cît mai larg front de acțiune. Aici, mai mult ca oriunde mi-a fost dat să observ că obișnuitele conflicte, în astfel de împrejurări, între constructori și montori sînt reduse la cea mai joasă scară a proporției și rezolvate operativ, cu multă înțelegere. Un lucru firesc dacă ne gîndim că cei care conduc aceste complicate operații de construcții și montaj sînt numai tineri ingineri, absolvenți ai aceluiași institut, sau vechi cunoștințe de pe alte șantiere. Nicăieri, poate, nu există o mai strînsă solidaritate profesională ca la acești izvoditori de lumină. Șantierele hidroenergetice îi poartă de la un capăt la altul al țării, îi despart pentru o perioadă și-i fac să se reîntîlnească apoi mai uniți ca niciodată. Așa s-a întîmplat și cu inginerii Nicolae Bărbulescu și Mircea Criveanu, primul reprezentînd „constructorul", celălalt răspunzînd de partea de montaj la turbina 1 și vanele sferice. Mircea spune că numai întîmplarea a făcut ca ei să fie și veri, că de fapt legăturile profesionale sînt mult mai trainice, iar cele de rudenie nu fac altceva decît să le întărească pe cele din urmă. Așa că neînțelegerile inerente pe șantier între cele două părți se rezolvă mult mai ușor între ei, cîștigînd în aceeași măsură și unii și alții.

Volumul lucrărilor de montaj a sporit foarte mult. Sosesc și alți montori, ocupîndu-și locul în vechile formații. Tînărul Pavel Dumitru s-a întors recent de la Porțile de Fier. Reintegrarea sa în echipa lui Florea Oprea a fost de bun augur. Astăzi este unul dintre cei mai pricepuți și mai harnici montori de pe Lotru. El se bucură alături de tinerii Nicolae Boțocan, Vasile Tică, Gheorghe Rizea de prețuirea colegilor de breaslă, fiind solicitat acolo unde se cere cea mai înaltă calificare și experiență. Iar aceste calități se impun aici în gradul cel mai înalt deoarece, aparatura pentru centraj fiind foarte complicată. necesită și foarte mare precizie. Genul acesta de lucrări nu poate fi efectuat decît de oameni foarte serioși în muncă, montori care s-au format pe șantier. Așa sînt și „băieții" inginerului Criveanu. Încercați la Argeș, verificați la Porțile de Fier și strălucind la Lotru, ei dovedesc înalte virtuți profesionale, caracteristice temerarilor de pe acest șantier național al tineretului. Așa cum spunea inginerul Grigore Dumitru, șeful lotului montaj centrală, — el însuși un astfel de tînăr — aici nu e voie să se greșească. Orice eroare de montaj ar fi fatală. Cu cîteva zile în urmă îmi relata cu cită uimire și teamă erau priviți montorii conduși de maistrul Nicolae Nicolaescu, executînd una dintre cele mai dificile lucrări : montarea podului rulant de 160/32 tone-forță. O lucrare periculoasă care a necesitat foarte multe pregătiri și măsuri de precauție. Totul s-a făcut în limita unui spațiu redus, manevrele executîndu-se deasupra unor agregate și aparataje amenințate în orice moment. Dar în ciuda faptului că s-a lucrat manual, echipa lui Stelian Jianu s-a descurcat excelent. Acum Gheorghe Borovină, Petre Ciurtin, Vasile Cristea, Dionisie Moruțan, Aurel Ciumpavu, Constantin Ghemu și ceilalți tineri montori vorbesc despre acest eveniment ca despre un fapt obișnuit, aproape uitat, deși abia au început să monteze și cel de-al doilea pod rulant.

În centrală montajul s-a declanșat din plin. La turbina 1 s-a terminat montarea grătarului și se fac pregătiri pentru introducerea blindajului colectorului, se confecționează un turn de control necesar la centrarea ansamblelor. Vanele sferice sînt montate în proporție de peste 80 la sută, în galerii au fost introduse conductele de legătură, se montează distribuitorul pentru grupurile doi și trei. Se fac ultimele pregătiri pentru începerea montajului la turbina doi.

Iată o activitate intensă, un adevărat cîmp de luptă și afirmare al montorilor. Fiecare bătălie cîștigată este hotărîtoare. Dar aici, în grota centralei, în această lumină veșnic aprinsă în întunericul din adîncuri, se concentrează acum forțele. Alți montori vor veni de la Porțile de Fier sau din altă parte. Fiecare braț angajat va fi un contrafort la cetatea luminii.

PENTRU TIMPUL DV. LIBER

cinema

DEPARTE DE LUMEA DEZLĂNȚUITĂ : rulează la Patria (orele 9; 12,45; 16,30; 20,15), Feroviar (orele 9 , 12,30 ; 16 ; 19,30) ; Gloria (orele 9,45 ; 13 ; 16,15 ; 19,30).

MEDICUL DE LA ASIGURĂRI : rulează la Luceafărul (orele 9 ; 11,15 , 13,30 ; 16 ; 18,30 ; 21) ; Favorit (orele 10 ; 12,30 ; 15 ; 18 ; 20,15) ;

CADAVRUL VIU : rulează la Capitol (orele 9,30 ; 12,30 ; 16,30 ; 20) ;

SECHESTRU DE PERSOANĂ : rulează la București (orele 8,30 ; 10,30 ; 12,30 , 14,30 ; 16,45 ; 19 ; 21,15).

ULTIMUL MOHICAN : rulează la Festival (orele 8 45 ; 11,15 ; 13,30 ; 16 ; 18,30 ; 21) ; Melodia (orele 9 ; 11,15 ; 13,30 ; 16 ; 18,30 ; 20,45) ; Modern (orele 9,15 ; 11.30 ; 13,45 ; 16 ; 18,15 ; 20,30).

VALEA PĂPUȘILOR : rulează la Victoria (orele 8,45 ; 11,30 ; 14,30 17,30 ; 20,15).

ÎN ARȘIȚA NOPȚII : rulează la Central (orele 8,45 ; 11 ; 13,30 ; 16 ; 18,30 ; 20,45) ; Grivița (orele 10,30 ; 16 ; 18,15 ; 20,30).

ÎN UMBRA COLȚULUI : rulează la Lumina (orele 9—16 în continuare , 18,15 ; 20,30).

ANUL TRECUT LA MARIENBAD : rulează la Doina (orele 11.30 ; 13 45 ; 16 ; 18,15 ; 20,30).

PROGRAM DE FILME DOCUMENTARE : rulează la Timpuri Noi (orele 9—21 în continuare).

DE ȘAPTE ORI ȘAPTE : rulează la Excelsior (orele 9 ; 11,15 ; 13,30 ; 16 ; 18,30 ; 20,45) ; Aurora (orele 9 ; 11,15 ; 13,30 ; 15,45 ; 18 ; 20,15) ; Tomis (orele 9 ; 11,15 ; 13,30 ; 15,45 ; 18,15 ; 20,30).

PETRECEREA : rulează la Înfrățirea (orele 15,30 ; 17,45 ; 20).

GREȘEALA REGELUI : rulează la Buzești (orele 15,30 ; 18 ; 20,30);

MAYERLING (ambele serii) : rulează la Dacia (orele 8,45—20 în continuare).

100 DE CARABINE : rulează la Bucegi (orele 10 ; 15,30 ; 18 ; 20,30); Arta (orele 10 ; 15,30 ; 18 ; 20,15).

DRAGOSTE ȘI VITEZĂ : rulează la Unirea (orele 15.30 ; 18 ; 20).

IMPOSTORII : rulează la Lira (orele 20).

LA NORD PRIN NORD-VEST : rulează la Lira (orele 16).

DREPTUL DE A TE NAȘTE : rulează la Drumul Sării (orele 15,30 ; 18 ; 20,30).

ÎNTÎLNIREA : rulează la Ferentari (orele 15,30; 17,45; 20); Crîngași (orele 15,30; 18; 20,15).

HIBERNATUS : rulează la Giulești (orele 15,30 ; 18 ; 20,30) ; Miorița (orele 10 ; 12,15 ; 15 ; 17,30 ; 20).

JANDARMUL SE ÎNSOARĂ : rulează la Cotroceni (orele 15,30 ; 17,45 ; 20) ; Popular (orele 15,30 ; 18 ; 20,15).

SENTINȚA : rulează la Floreasca (orele 15.30 ; 18 ; 20,30) ; Flamura (orele 16 ; 18,15 ; 20,30).

AGONIE ȘI EXTAZ : rulează la Volga (orele 15,30 ; 19).

TIGRUL : rulează la Viitorul (orele 16 ; 18 ; 20).

ACEASTĂ FEMEIE : rulează la Moșilor (orele 11 : 15,30 ; 18 : 20.15).

PATRICIA ȘI MUZICA : rulează la Munca (orele 16 ; 18 ; 20)

ÎNTOARCEREA DOCTORULUI MABUSE : rulează la Flacăra (orele 15,30 ; 18 ; 20,15).

VÎNĂTORUL DE CAPRIOARE : rulează la Vitan (orele 15,30 ; 18 ; 20,15).

VÎRSTA INGRATĂ : rulează la Rahova (orele 15 30 ; 18 ; 20,30)

HEI TU ! : rulează la Progresul (orele 20).

PĂSĂRILE : rulează la Progresul (orele 15,30 ; 18).

SUB SEMNUL LUI MONTE CRISTO: rulează la Pacea (orele 15,45; 18; 20).

DEGETUL DE FIER: rulează la Cosmos (orele 15,30; 18; 20,15).

teatre

JOI, 5 NOIEMBRIE 1970

Opera Română : SEARA DE BALET GERSHWIN — ora 19,30 ; Teatrul de Operetă : SECRETUL LUI MARCO POLO — ora 19,30 ; Teatrul Național „I.L. Caragiale": (Sala Studio) : CINE EȘTI TU ? — ora 20 ; Teatrul Național „Vasile Alecsandri"—Iași (la Sala Palatului) : CATIHEȚII DE LA HUMULEȘTI — ora 15; (la Teatrul Giulești) : NOAPTEA IGUANEI — ora 20 ; (la Teatrul Național „I.L. Caragiale" — Sala Comedia) : TARTUFFE — ora 20 ; Teatrul de Comedie : CHER ANTOINE — ora 20 ; Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra" (Schitu Măgureanu) : LEONCE ȘI LENA — ora 20 ; (Sala Studio) : PURICELE ÎN URECHE — ora 20 ; Teatrul Mic : DON JUAN MOARE CA TOȚI CEILALȚI — ora 20 ; DOI PE UN BALANSOAR — ora 16 ; Teatrul „C.I. Nottara" (B-dul Magheru) : REBELUL — ora 19,30 ; (Sala Studio) : CÎND LUNA E ALBASTRĂ — ora 20; Teatrul „Ion Vasilescu": FLOARE DE CACTUS — ora 19,30; Teatrul Evreiesc de Stat: LUMPACIUS VAGABUNDUS — ora 19,30; Teatrul „Ion Creangă": MATEIAȘ GÎSCARUL — premieră — ora 16 ; Teatrul Țăndărică (Cal. Victoriei) : O POVESTE CU CÎNTEC — ora 17 : (Str. Academiei) : STROP DE ROUĂ ; BROTĂCELUL — ora 17 ; Teatrul „C. Tănase" (Sala Savoy) : LA GRĂDINA CĂRĂBUȘ — ora 19,30; (Cal. Victoriei) : SONATUL LUNII — ora 19,30 ; Ansamblul Rapsodia Română : PE ARIPILE RAPSODIEI — ora 20 ; Circul Globus : STAR CIRSUS '70 — orele 16 și 19,30.

tv

JOI, 5 NOIEMBRIE 1970

PROGRAMUL I

● 18,00 Deschiderea emisiunii. Emisiunea în limba maghiară ● 18,30 La volan emisiune pentru conducătorii auto ● 18,50 Mult e dulce și frumoasă ● 19,15 Publicitate ● 19,20 1001 de seri — emisiune pentru cei mici ● 19,30 Telejurnalul de seară ● 20,00 Film serial: Noile aventuri ale lui Huckleberry Finn ● 20,25 Box : Finalele campionatelor naționale. Înregistrare de la sala Floreasca ● 21,30 Ancheta socială „Candidați de profesie". Investigație printre tineri absolvenți de liceu care nu au reușit la examenul de admitere în facultăți ● 22,10 Teleglob : Tașkent ● 22,30 Poșta TV. ● 22,45 Telejurnalul de noapte.

PROGRAMUL II

● 20,00 Concert simfonic ● 20,50 Univers XX — emisiune de știință ● 21,25 Buletin de știri ● 21,35 Istoria filmului. În prima emisiune, cu titlul „Filmul — o artă".

CĂTRE CE PROFESIE VĂ ÎNDRUMAȚI COPILUL ?

(Urmare din pag. I)

putut dezvălui pe de-a întregul aplicațiile, talentele, că abia de acum înainte acestea urmează să se manifeste deschis. Ne-au declarat profesii precis delimitate — inginer, medic, profesor, arhitect, artist — cu două excepții toate urmînd a fi însușite prin intermediul studiilor universitare Motivațiile sînt aparent inatacabile din punct de vedere psihologic și pedagogic: „**îi place medicina, de mică și-a îngrijit bunicii bolnavi**" ; „**i-a plăcut de mic să meșterească pe la aparatele electrice din casă, va fi inginer electronist**"; „**recită cu un deosebit talent, va fi artistă**" ; „**se joacă cu copii mai mici, are deci calități pedagogice**" etc. etc. Comentînd însă răspunsurile cu profesoara **Edith Maxim**, diriginta clasei, descoperim adevăratul suport al acestei orientări ; cinci părinți, ingineri de profesie, găsesc că locul copiilor lor este tot în inginerie ; părinții medici își îndreaptă copiii spre medicină : mama unui elev, lucrînd în Studioul cinematografic „Buftea", a descoperit la fetița ei (de 14 ani, încă nedezvoltată fizic, fără să mai vorbim de alte aptitudini) talente de actriță. Așa dar, aproape toți părinții au transferat copiilor lor calitățile care i-au îndemnat la vremea respectivă să-și aleagă ei înșiși profesia.

La urma urmelor s-ar putea ca intuiția lor să se dovedească, în unele cazuri, întemeiată și pe copiii de azi să-i găsim cu adevărat peste ani ingineri, medici, profesori etc. De bună seamă, copilul obișnuit cu dalta și ciocanul se va îndrepta mai sigur către tehnică, după cum o anumită predispoziție pentru alinarea suferințelor celor din jur poate pregăti terenul unei afinități față de profesia de medic. S-ar putea ca și tradițiile familiei să-și exercite partea lor de influență mai mult sau mai puțin pozitivă. Dar ele nu pot rămîne unicele circumstanțe în care se determină o carieră profesională. Părinții în cauză n-au corelat propriile lor dorințe cu un element esențial în aprecierea calităților care recomandă pe un tînăr către o profesie sau alta : capacitatea intelectuală, exprimată acum prin situația școlară. Nu trebuie să fii specialist ca să ajungi la concluzia că un elev de clasa a VIII-a care se menține în limitele mediilor de 6 sau 7 nu va putea face față exigențelor învățămîntului superior. Părinții unei eleve care desenează cu îndemînare o socotesc de pe acum arhitectă. Dar ei ignoră dificultățile cu care eleva pătrunde în lumea matematicii, lipsa de interes față de fizică. În cazul unui alt elev cu o pregătire precară, părinții nu-și ascund ambiția : „va fi inginer". Elevul recunoaște că este fascinat de motoare. instalații, construcții, dar dacă pentru cunoașterea lor trebuie să învețe matematică și fizică. atunci renunță. „Voi fi sportiv" declară el dirigintei, și face în prezent eforturi lăudabile să treacă clasa.

În cazul celor dintr-a VIII-a, multe lucruri se mai pot schimba : părerile părinților, atitudinea elevilor față de învățătură și elevii înșiși, ale căror aptitudini ori talente pot irumpe de abia de acum înainte, răsturnînd pronosticuri și ambiții. Altă problemă își așteaptă o rezolvare pe cît de grabnică pe atît de exactă ; alegerea școlii ce va fi urmată după absolvirea clasei a VIII-a. Poate că întreaga pledoarie de pînă aici ar fi fost fără obiect dacă n-am fi descoperit că toți elevii clasei la care ne referim se vor îndrepta spre liceu (doi spre licee industriale). Respectiv, îndreptați de părinții lor. Să reamintim, cu aceleași argumente de mai sus, șansele de reușită ale unor elevi într-un concurs care dobîndește de la an la an valențe în plus de exigență ? Știm : în preajma concursului vor fi dopați cu învățătură, vor avea meditatori, nici un sacrificiu nu va fi prea mare. Vor fi și reușite. Chiar dacă ulterior unele se vor dovedi efemere. În interesul elevilor se cere intervenția urgentă a școlii. Dar asupra naturii acestei intervenții vom mai reveni.

Părinții elevilor clasei a XII-a nu ne-au furnizat un punct de vedere atît de categoric deși, mărturisim, ne-am fi așteptat Dar n-a fost singura surpriză pe care o conțin răspunsurile. Astfel, după declarații aproape unanime că alegerea profesiei a fost lăsată exclusiv la latitudinea tinerilor, ni se indică niște domenii sau institutele de învățămînt superior unde vor putea fi întîlniți copiii lor ; profesiile plutind vag într-o sferă foarte largă de activități. Din cele 32 de răspunsuri primite, doar 17 numesc profesia propriu zisă către care se vor îndrepta absolvenții. Aici pot fi mai multe explicații : 1) părinții nu cunosc exact profesia aleasă de copiii lor ; 2) indicînd vag „inginer" sau „chimist", sau „politehnică" se lasă o portiță în cazul unei nereușite („politehnica" însumează 12 facultăți, „inginer" este de asemenea o noțiune foarte încăpătoare vizînd zeci și zeci de specialități); 3) lipsa de preciziune, în cazul de față, poate trăda un dezacord cu hotărîrea luată de elev și, din discreție, sau din alte motive, părinții îl trec sub tăcere ; 4) pentru unii părinți mirajul unor activități cu rezonanță (inginer, medic, profesor) este atît de strălucitor încît îi satisface deplin ; are mai puțină importanță dacă fiul sau fiica vor fi ingineri mecanici, sau agronomi, sau metalurgiști, sau în sectorul îmbunătățirilor funciare.

Din nou, trebuie să remarcăm sărăcia cunoștințelor pe care le au părinții cu privire la nomenclatorul de profesii Dacă ar fi să refacem. după cele 32 de răspunsuri, acest nomenclator. el ar conține următoarele profesii : inginer mecanic. inginer chimist, inginer fizician, inginer metalurgist, pilot de aviație. cercetător științific. Atît. În rest, se confundă profesia cu facultatea, indicîndu-se drept profesie agronomia, limbile străine, medicina, dreptul, artele plastice etc.

Și în cazul clasei a XII-a ambițiile se situează, în proporție de 93,75 la sută, la nivelul învățămîntului superior. Doar doi părinți se declară de acord cu profesia de pilot de aviație care, precum se știe, se însușește în cursuri de specializare postliceală. Că nu toate aceste ambiții au acoperire în fapte ni se pare inutil să o mai demonstrăm, fiind încredințați că părinții respectivi au fost avizați, cu conștiinciozitate profesională și tact, de diriginta clasei, profesoara **Ana Blidaru.**

Dar șirul observațiilor ce se pot face pe marginea răspunsurilor nu se oprește aici. Iată, de pildă, nouă părinți indică ca viitoare locuri de muncă pentru copiii lor — care au urmat secția reală a liceului — sectoare care n-au nimic comun cu tehnica. Întîlnim artele plastice, limbile străine, comerțul exterior, agronomia și altele. De aici, rezultă că au existat lacune în orientarea școlară, că tinerilor respectivi li s-ar fi potrivit mai bine studiile din cadrul secției umanistice a liceului. Sau, cu toate eforturile școlii de a-i ajuta pe părinți să privească lucid și obiectiv capacitățile și evoluția copiilor lor, aceștia pot fi foarte greu clintiți din hotărîrile odată luate. Cercetînd împreună cu profesoara Blidaru, care e diriginta clasei de 4 ani. informațiile furnizate de părinți, aceasta constata cu profund regret că n-au servit prea mult semnalele ei, că părinții îi ascultă cu politețe părerile dar nu-și modifică opiniile chiar dacă apare limpede că ar fi în favoarea propriilor copii.

Poate schimba școala optica subiectivă prin care privesc un număr însemnat de părinți viitorul profesional al copiilor lor? Răspunsul nu poate fi decît afirmativ. Nu trebuie început de la zero, se face și acum destul. Dar se poate proceda mai metodic, încît o succesiune de măsuri, începute o dată cu etapa orientării școlare, să se continue și să se sprijine reciproc în scopul lărgirii orizontului de cunoaștere al părinților. Desigur, sînt binevenite discuțiile, lectoratele care îi pun pe părinți în temă cu noțiuni indispensabile de pedagogie și psihologie. Pasul următor trebuie să fie făcut în direcția înarmării lor stricte pentru actul orientării profesionale care, în epoca noastră, nu se mai poate face întîmplător atît din punctul de vedere general. privind evoluția societății, cît și din punct de vedere al intereselor individuale. Există la Liceul nr. 32. dar și în multe alte școli, o preocupare în acest sens. Treptat se generalizează și instituții specializate (cabinete de orientare profesională), servite de specialiști care atrag în raza lor de influență nu numai pe elevi ci și pe părinții acestora.

Pentru eficiența dialogului pe această temă — al școlii cu părinții — este imperios necesară și inițiativa părinților. Se așteaptă inaugurarea dialogului invers : al părinților cu școala. El va fi posibil dacă se va învinge inerția (ca să n-o numim neîncredere) potrivit căreia părinții nu cer sfatul pedagogilor cu privire la profesia către care se îndreaptă copilul lor. Și chiar dacă pedagogul nu se formalizează și-și oferă punctul de vedere, el nu este luat în considerare, părinții privindu-se astfel de un ajutor calificat și competent. Părinții pot cere consultații, materiale de studiu, monografii profesionale. școala le poate facilita întîlniri cu specialiști, vizitarea unor instituții școlare ori de producție.

Astfel conjugate eforturile se creează. premisele ca orientarea profesională să treacă din sfera diletantismului în aceea a muncii științifice fundamentate

Tineri în vizită la Muzeul de istorie a Partidului Comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România

Foto : PAVEL ȚÎNJALĂ

TOVARĂŞUL NICOLAE CEAUŞESCU ŞI-A ÎNCHEIAT VIZITA ÎN R.S.F. IUGOSLAVIA

Plecarea din Kranj

(Urmare din pag. I)

zile această manifestare importantă a prieteniei româno-iugoslave, şi-a luat un vibrant rămas bun de la solii poporului român. Pe traseul de la palatul rezidenţial de la Brdo Kod Kranj spre aeroport, pe străzile oraşului împodobite cu drapelele României şi Iugoslaviei, la trecerea coloanei oficiale, cetăţenii au ţinut să-şi exprime şi cu acest prilej sentimentele fierbinţi de prietenie pe care le nutresc faţă de poporul nostru, dorinţa de a consolida continuu legăturile tradiţionale de prietenie, spre binele socialismului şi al păcii, preţuirea profundă pentru conducătorul partidului şi statului nostru.

La aeroport, tovarăşul Nicolae Ceauşescu a fost condus de preşedintele Iosip Broz Tito. Au fost prezenţi Stane Dolanţ, membru al Biroului Executiv al Prezidiului Uniunii Comuniştilor din Iugoslavia, Franţ Popit, preşedintele Comitetului Central al Uniunii Comuniştilor din Slovenia, Serghei Kraiger, preşedintele Skupştinei Republicii Socialiste Slovenia, membru al Prezidiului Uniunii Comuniştilor din Iugoslavia, Duşan Gligorievici, membru al Vecei Executive Federale, Iakşa Petrici, adjunct al secretarului de stat pentru afacerile externe, Iso Njegovan, ambasadorul Iugoslaviei la Bucureşti. Erau prezenţi ambasadorul României la Belgrad, Vasile Şandru, membri ai ambasadei române.

Tovarăşul Nicolae Ceauşescu îşi ia rămas bun de la persoanele oficiale prezente pe aeroport.

O gardă militară prezintă onorul.

Se intonează imnurile naţionale ale celor două ţări, în timp ce răsună 21 de salve de artilerie.

Înainte de despărţire, cei doi preşedinţi îşi strîng călduros mîinile, se îmbrăţişează cordial.

Avionul oficial român se îndreaptă spre pista de decolare. Din nou semne cordiale de rămas bun.

Este ora 17, ora locală. Avionul prezidenţial român decolează, îndreptîndu-se spre patrie, însoţit pînă la frontieră de o escortă de reactoare militare ale aviaţiei iugoslave.

De la bordul avionului

Tovarăşului IOSIP BROZ TITO,
preşedintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia,
preşedintele Uniunii Comuniştilor din Iugoslavia

Părăsind teritoriul Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, vă adresez, încă o dată, mulţumiri călduroase pentru primirea cordială şi ospitalitatea desăvîrşită de care m-am bucurat în timpul vizitei de prietenie în frumoasa dv. ţară.

Sînt profund convins că rezultatele rodnice ale convorbirilor pe care le-am purtat vor contribui la întărirea şi dezvoltarea relaţiilor de stimă, prietenie şi colaborare dintre ţările şi partidele noastre, în folosul popoarelor român şi iugoslav, în interesul cauzei păcii şi socialismului.

Transmiteţi popoarelor iugoslave prietene, Uniunii Comuniştilor din Iugoslavia şi dv. personal, tovarăşe preşedinte, urări de noi succese în construcţia socialistă şi înflorirea ţării dv.

NICOLAE CEAUŞESCU

Populaţia oraşului Kranj face o caldă primire oaspeţilor români.

LA BLED, ÎN PEISAJUL PITORESC AL ALPILOR SLOVENI

După încheierea cu succes a fructuoaselor convorbiri româno-iugoslave, preşedinţii Nicolae Ceauşescu şi Iosip Broz Tito au făcut o vizită în cîteva pitoreşti localităţi montane din Alpii Sloveniei.

Şoseaua şerpuieşte în pantă, în mijlocul unui peisaj de o rară frumuseţe, dominat în depărtare de faimosul pisc Triglav, a cărui întreită creastă se profilează la orizont, desprinzîndu-se din pîcla subţire, ca desenată de un penel iscusit. E o zi în care soarele îşi revarsă lumina şi căldura cu o neobişnuită dărnicie pentru aceste locuri. Gazdele relatează că un asemenea splendid început de noiembrie nu a mai fost pe aceste meleaguri de cîteva decenii.

Deasupra şoselei, pe o mare pancartă, ca un frontispiciu al intrării în localitatea Bled, citim inscripţia **„Dobro došli!"** (**„Bine aţi venit"**).

Pe străzile acestui încîntător centru climateric, cu numeroase hoteluri moderne, cu parcuri strălucind de bogăţia cromatică a toamnei, centru vizitat de un mare număr de excursionişti în toate anotimpurile anului, au ieşit în întîmpinare numeroşi localnici şi turişti. Ei au făcut o caldă primire celor doi preşedinţi, exprimîndu-şi prin urale, aplauze, semne cordiale, sentimentele de vibrantă prietenie faţă de poporul român vecin şi prieten, calda preţuire pentru distinsul şi stimatul oaspete, tovarăşul Nicolae Ceauşescu.

Este vizitată cetatea-muzeu din Bled, monument istoric a cărui construcţie s-a desfăşurat de la începutul secolului al XI-lea pînă în secolul al XVIII-lea şi considerat drept unul dintre cele mai impresionante vestigii din trecutul Sloveniei. De pe o platformă înaltă poate fi admirată priveliştea grandioasă a lacului montan Bled, format cu milenii în urmă prin topirea unor gheţari care dominau odinioară aceste locuri. Oglinda vastă a lacului răsfrînge cu superbe irizări lumina solară, oferind privirilor un decor spectaculos, în care frumuseţea naturii serveşte drept fundal originalei simbioze dintre masivele edificii istorice şi sveltele construcţii contemporane.

Pe platoul din faţa muzeului, asistăm la un moment emoţionant. Îşi face apariţia un grup de tinere şi tineri în costume naţionale slovene, care, în semn de omagiu, oferă celor doi preşedinţi garoafe purpurii, simbolizînd căldura sentimentelor de prietenie ce unesc popoarele noastre. Apoi, tinerii înfăţişează o frumoasă tradiţie populară din partea locului: dansul de nuntă al miresei şi al mirelui, precum şi un şir de alte cîntece şi dansuri care aduc cu ele prospeţimea folclorului sloven. În încheiere, într-o atmosferă destinsă, de bună dispoziţie, tovarăşii Nicolae Ceauşescu şi Iosip Broz Tito se fotografiază în mijlocul grupului de tineri.

Tovarăşii Nicolae Ceauşescu şi Iosip Broz Tito semnează în Cartea de onoare a muzeului.

La plecare, tinerii îi însoţesc pe cei doi preşedinţi cu cîntece, ovaţii şi aplauze.

Bledul, această splendidă chintesenţă peisagistică a frumuseţilor Carniolei slovene, a oferit oaspeţilor prilejul unei vizite bogate în impresii plăcute. Vizita la Bled, primirea cordială făcută preşedintelui Ceauşescu de locuitorii oraşului Kranj, atmosfera generală este caracterizată de satisfacţia pentru rezultatele convorbirilor desfăşurate aici, convorbiri care au marcat noi jaloane în dezvoltarea multilaterală a colaborării dintre partidele şi popoarele României şi Iugoslaviei.

Cei doi conducători de stat în mijlocul unui grup de tineri din Bled.

COMUNICAT COMUN

(Urmare din pag. I)

funcţ al ministrului afacerilor externe, şi Vasile Şandru, ambasadorul R.S. România în R.S.F. Iugoslavia.

Din partea iugoslavă, tovarăşii Stane Dolanţ, membru al Biroului Executiv al Prezidiului Uniunii Comuniştilor din Iugoslavia, Serghei Kraiger, preşedintele Skupştinei Republicii Socialiste Slovenia, membru al Prezidiului Uniunii Comuniştilor din Iugoslavia, Duşan Gligorievici, membru al Vecei Executive Federale, preşedintele părţii iugoslave în Comisia mixtă iugoslavo-română de colaborare economică, Iakşa Petrici, adjunct al secretarului de stat pentru afacerile externe, Iso Njegovan, ambasadorul Republicii Socialiste Federative Iugoslavia în Republica Socialistă România.

În cadrul convorbirilor, care s-au desfăşurat într-o atmosferă de prietenie, cordialitate, deplină înţelegere şi încredere reciprocă, s-a efectuat un schimb de păreri cu privire la relaţiile bilaterale şi problemele actuale ale vieţii internaţionale şi ale mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale, precum şi o informare asupra mersului construcţiei socialiste în cele două ţări.

Cei doi preşedinţi au constatat cu mare satisfacţie că, în perioada care a trecut de la întîlnirea lor anterioară din septembrie 1969 de la Porţile de Fier, relaţiile de prietenie, bună vecinătate şi colaborare multilaterală dintre Republica Socialistă România şi Republica Socialistă Federativă Iugoslavia, bazate pe egalitate în drepturi, încredere şi respect reciproc, precum şi colaborarea rodnică dintre Partidul Comunist Român şi Uniunea Comuniştilor din Iugoslavia s-au amplificat şi îmbogăţit cu noi forme de colaborare, în interesul ambelor popoare, al cauzei socialismului şi păcii. Ei au evidenţiat în mod deosebit rolul pe care l-au avut în această privinţă întîlnirile preşedinţilor de guverne ai României şi Iugoslaviei din ianuarie şi august 1970, precum şi activitatea rodnică a Comisiei mixte româno-iugoslave de colaborare economică. Au fost realizate numeroase acorduri şi înţelegeri, îndeosebi pe plan economic, care deschid largi perspective extinderii legăturilor multilaterale între cele două ţări prietene şi colaborării stabile de lungă durată. Preşedinţii Ceauşescu şi Tito consideră că, în acest sens, au deosebită importanţă semnarea acordului comercial pe perioada 1971—1975, care prevede creşterea de peste două ori a schimburilor de mărfuri în raport cu realizările din perioada precedentă de cinci ani, încheierea unor contracte de lungă durată privind livrări reciproce de materii prime şi a altor înţelegeri referitoare la cooperarea în producţie şi în alte domenii importante ale economiei. Ei şi-au exprimat deosebita satisfacţie în legătură cu realizarea cu succes a acordului privind construcţia în comun a complexului hidroenergetic şi de navigaţie „Porţile de Fier", precum şi interesul pentru utilizarea complexă în continuare a sectorului comun al Dunării.

Cei doi preşedinţi au apreciat, de asemenea, pozitiv faptul că şi în domeniile cercetării ştiinţifice, culturii, transporturilor, agriculturii, turismului, sănătăţii şi ocrotirii sociale, precum şi în ce priveşte relaţiile din zona de frontieră, colaborarea dintre organizaţiile social-politice, oraşe şi altele, a avut loc o intensificare a contactelor şi au fost introduse forme noi de colaborare directă, ceea ce face posibilă o mai bună cunoaştere între popoarele celor două ţări şi contribuie la întărirea relaţiilor de prietenie dintre ele.

Preşedinţii Nicolae Ceauşescu şi Iosip Broz Tito au reafirmat dorinţa şi interesul celor două ţări pentru folosirea eficientă în continuare a posibilităţilor existente, pentru depistarea unor noi posibilităţi în vederea diversificării şi adîncirii colaborării politice, economice, ştiinţifice, culturale, a relaţiilor în zona de frontieră şi în celelalte domenii.

În cadrul schimbului de păreri privind situaţia internaţională actuală, preşedinţii au constatat identitatea sau marea apropiere a poziţiilor şi punctelor de vedere ale celor două guverne în principalele probleme care au făcut obiectul convorbirilor.

Cei doi preşedinţi au reafirmat hotărîrea Republicii Socialiste România şi Republicii Socialiste Federative Iugoslavia de a-şi aduce şi pe viitor contribuţia activă la cauza apărării şi întăririi păcii, de a milita pentru instaurarea unui climat de destindere, de înţelegere şi de largă colaborare internaţională între toate statele, indiferent de orînduirea lor socială, pentru afirmarea dreptului la viaţă liberă al fiecărui popor. Părţile au evidenţiat importanţa deosebită pe care o are în acest scop respectarea neabătută în relaţiile dintre toate statele a principiilor Cartei O.N.U.

Cele două părţi au subliniat că în rezolvarea problemelor internaţionale este necesar să se respecte interesele tuturor popoarelor, iar la elaborarea şi înfăptuirea măsurilor care privesc pacea şi securitatea generală să se asigure participarea egală a tuturor statelor, indiferent de mărimea lor.

S-a constatat cu satisfacţie că procesul de destindere, înţelegere şi colaborare în Europa, la care România şi Iugoslavia îşi aduc o contribuţie activă, se dezvoltă continuu. Acest fapt este atestat de contactele tot mai vii şi mai bogate în conţinut şi de acordurile dintre un număr mare de ţări europene, încheierea Tratatului dintre U.R.S.S. şi Republica Federală a Germaniei, negocierile şi contactele dintre Republica Populară Polonă, Republica Democrată Germană cu Republica Federală a Germaniei, precum şi între alte ţări, toate acestea reprezentînd o dovadă convingătoare a utilităţii metodelor tratativelor în rezolvarea problemelor internaţionale şi o însemnată contribuţie la normalizarea şi stabilizarea în continuare a relaţiilor dintre statele Europei. Cele două părţi au relevat că recunoaşterea realităţilor din Europa, a schimbărilor istorice care s-au produs în perioada postbelică, respectarea integrităţii teritoriale şi inviolabilitatea frontierelor tuturor statelor europene constituie o premisă indispensabilă a securităţii pe continent.

Ele au subliniat, totodată, că edificarea securităţii în Europa necesită o angajare activă a tuturor statelor europene, reclamă un sistem de angajamente ferme din partea tuturor statelor, precum şi de măsuri concrete care să ofere fiecărui stat garanţii depline că este la adăpost de orice primejdie de agresiune sau de alte acte de folosire a forţei sau de ameninţare cu forţa şi care să asigure dezvoltarea lor paşnică într-un climat de destindere, înţelegere şi colaborare.

A fost reafirmată convingerea ambelor părţi că o conferinţă pentru securitate şi cooperare, care să fie bine pregătită şi la care toate ţările europene, precum şi Statele Unite ale Americii şi Canada, să aibă posibilitatea unei participări depline şi egale în drepturi ar putea să joace un rol însemnat în procesul general de îmbunătăţire a climatului politic pe continent, de depăşire a actualei divizări în blocuri, de instaurare a unei păci trainice în Europa şi în întreaga lume.

Republica Socialistă România şi Republica Socialistă Federativă Iugoslavia au reafirmat hotărîrea lor de a continua eforturile pentru convocarea şi desfăşurarea cu succes a conferinţei. Ele şi-au exprimat, totodată, convingerea că este necesar să se treacă la pregătirea concretă a conferinţei. În acest sens, de mare utilitate ar fi consultări şi reuniuni pregătitoare cu participarea directă a tuturor statelor interesate în scopul examinării şi soluţionării problemelor practice privind organizarea şi convocarea conferinţei europene.

Cele două părţi consideră că înţelegerile regionale, care duc la întărirea păcii şi securităţii, constituie un factor important pentru îmbunătăţirea climatului internaţional general de înţelegere şi colaborare.

Cei doi preşedinţi au subliniat interesul vital al Republicii Socialiste România şi Republicii Socialiste Federative Iugoslavia pentru transformarea regiunii Balcanilor într-o zonă de bună vecinătate şi cooperare, de pace şi securitate. Pornind de la aceasta, ele vor depune în continuare eforturi şi vor sprijini dezvoltarea colaborării, prieteniei şi relaţiilor de bună vecinătate dintre popoarele balcanice, extinderea colaborării economice, tehnice, ştiinţifice, culturale şi a altor forme de colaborare reciproc avantajoase, pe baza respectării principiilor independenţei şi suveranităţii naţionale, egalităţii în drepturi, neamestecului în treburile interne, integrităţii teritoriale şi a dreptului fiecărui popor de a-şi hotărî singur destinele.

Cele două părţi au reafirmat solidaritatea şi sprijinul lor luptei eroice a poporului vietnamez şi a popoarelor din Indochina împotriva intervenţiei străine, pentru dreptul de a hotărî liber şi de sine stătător asupra soartei lor. Ele au relevat necesitatea retragerii complete a forţelor armate ale S.U.A. şi aliaţilor lor de pe teritoriul Vietnamului de sud, Cambodgiei şi Laosului, pentru a face posibilă soluţionarea paşnică a conflictului din Indochina, pe baza acordurilor de la Geneva. Cei doi preşedinţi acordă un sprijin deplin ultimelor propuneri ale Guvernului Revoluţionar Provizoriu al Republicii Vietnamului de Sud care reprezintă o bază reală pentru găsirea unei asemenea soluţii. El sprijină, de asemenea, eforturile Guvernului regal de unitate naţională al Cambodgiei, pentru restabilirea independenţei, neutralităţii şi păcii în Cambodgia.

Cei doi preşedinţi au reafirmat solidaritatea popoarelor României şi Iugoslaviei cu lupta popoarelor arabe pentru independenţă, suveranitate şi integritate teritorială, pentru progres social şi economic şi acordă un sprijin deplin eforturilor îndreptate spre găsirea unei soluţii paşnice a crizei din Orientul Apropiat. Exprimîndu-şi îngrijorarea în legătură cu continuarea şi agravarea acestei crize, cele două părţi consideră că rezoluţia Consiliului de Securitate din 22 noiembrie 1967 constituie o bază rezonabilă pentru reglementarea politică a conflictului. Aceasta presupune retragerea trupelor israeliene de pe toate teritoriile arabe ocupate, soluţionarea celorlalte probleme în conformitate cu interesele păcii şi asigurării independenţei şi integrităţii teritoriale a tuturor statelor din această zonă. Totodată, ele consideră că pentru a se instaura o pace durabilă în Orientul Apropiat este necesar să fie soluţionată problema palestiniană în conformitate cu dorinţele şi năzuinţele naţionale ale populaţiei palestiniene.

În cursul convorbirilor, cele două părţi au relevat însemnătatea deosebită pe care o acordă înfăptuirii dezarmării generale şi totale şi, în primul rînd, dezarmării nucleare. Ele consideră că singura cale pentru eliminarea primejdiei unui război termonuclear nimicitor este interzicerea folosirii armelor atomice, încetarea producţiei şi lichidarea totală a stocurilor existente. Republica Socialistă România şi Republica Socialistă Federativă Iugoslavia se pronunţă pentru reducerea cheltuielilor militare, încetarea cursei înarmărilor, desfiinţarea blocurilor militare, lichidarea bazelor militare de pe teritorii străine, retragerea trupelor străine în graniţele naţionale şi se declară împotriva oricăror demonstraţii de forţă şi a tuturor actelor de natură să producă tensiune şi să stimuleze înarmările.

Ele au subliniat necesitatea adoptării unui program cuprinzător de măsuri privind dezarmarea, care, în acest deceniu, să facă posibilă începerea unui proces real de dezarmare, la care convocarea unei conferinţe mondiale de dezarmare, cu participarea tuturor statelor lumii, ar aduce o contribuţie utilă. Realizarea dezarmării ar avea nu numai o covîrşitoare însemnătate pentru pacea şi securitatea generală, dar ar contribui în mod nemijlocit la accelerarea dezvoltării civilizaţiei umane, la asigurarea progresului ţărilor în curs de dezvoltare, precum şi la soluţionarea multor probleme sociale din numeroase ţări.

Cele două părţi au evidenţiat importanţa conferinţei ţărilor nealiniate de la Lusaka şi rolul pozitiv al ţărilor nealiniate în lupta pentru pace şi colaborare egală între state, pentru independenţă şi eliberarea deplină a popoarelor subjugate, împotriva colonialismului şi neocolonialismului, a tuturor formelor de dominaţie străină şi amestec.

Republica Socialistă România şi Republica Socialistă Federativă Iugoslavia îşi exprimă simpatia şi solidaritatea cu lupta statelor recent eliberate pentru consolidarea independenţei naţionale, pentru dezvoltarea politică, economică şi socială de sine stătătoare.

Cele două părţi apreciază că una din problemele majore ale epocii contemporane o constituie lichidarea subdezvoltării, a decalajului crescînd dintre ţările avansate şi cele rămase în urmă şi consideră că trebuie întreprinse măsuri practice, inclusiv elaborarea unui program multilateral de sprijinire a eforturilor ţărilor în curs de dezvoltare, program la care ţările avansate să-şi aducă o contribuţie substanţială.

În cadrul convorbirilor s-a reafirmat identitatea punctelor de vedere potrivit cărora O.N.U. este un instrument important şi necesar al păcii şi securităţii în lume şi al dezvoltării colaborării internaţionale. În scopul realizării cu eficacitate a acestui rol, este absolut necesar să se înfăptuiască cît mai curînd universalitatea deplină şi democratizarea în continuare a activităţii O.N.U. Cei doi preşedinţi consideră indispensabil să se restabilească drepturile legitime ale Republicii Populare Chineze în O.N.U. şi organele sale. Este, de asemenea, necesar ca şi alte ţări, care nu sînt încă membre ale O.N.U., să-şi ocupe locul lor şi să-şi asume responsabilităţile în această organizaţie.

Cele două părţi au fost de acord că cea de-a 25-a sesiune jubiliară a Adunării Generale a O.N.U. a fost importantă atît prin starea de spirit larg exprimată a statelor membre ale O.N.U. în favoarea păcii, securităţii şi dezvoltării, cît şi prin adoptarea unor documente în probleme de interes major, cum sînt declaraţia cu ocazia celei de-a 25-a aniversări a Organizaţiei Naţiunilor Unite, documentul privind strategia internaţională a dezvoltării — a doua decadă a dezvoltării —, programul cu privire la aplicarea declaraţiei privind acordarea independenţei popoarelor şi ţărilor coloniale şi alte documente importante. Ele au evidenţiat în mod deosebit importanţa declaraţiei cu privire la principiile relaţiilor prieteneşti şi colaborării dintre state, care constituie o elaborare şi, în acelaşi timp, o reafirmare a principiilor Cartei şi au subliniat necesitatea aplicării ei în relaţiile internaţionale contemporane.

Preşedinţii Ceauşescu şi Tito au reafirmat hotărîrea Republicii Socialiste România şi Republicii Socialiste Federative Iugoslavia de a dezvolta şi în viitor relaţiile de prietenie şi colaborare multilaterală cu toate ţările socialiste, precum şi cu celelalte ţări ale lumii, pe baza respectării neabătute a principiilor suveranităţii şi independenţei naţionale, integrităţii teritoriale, egalităţii depline în drepturi, avantajului reciproc şi neamestecului sub nici un motiv în treburile interne.

Partidul Comunist Român şi Uniunea Comuniştilor din Iugoslavia îşi reafirmă hotărîrea de a lărgi şi adînci în continuare relaţiile de prietenie şi colaborare dintre ele pe multiple planuri. Şi cu acest prilej, cele două partide au confirmat hotărîrea lor de a dezvolta relaţiile cu toate partidele comuniste şi muncitoreşti pe baza principiilor egalităţii în drepturi, neamestecului şi respectului reciproc.

Cele două partide au reafirmat sprijinul şi solidaritatea lor deplină cu mişcările de eliberare naţională, cu toate partidele şi forţele revoluţionare, democratice şi progresiste ale contemporaneităţii, cu toate forţele antiimperialiste în lupta comună împotriva imperialismului, colonialismului şi neocolonialismului, pentru democraţie, progres social şi pace în lume.

Preşedintele Nicolae Ceauşescu şi preşedintele Iosip Broz Tito au convenit să se intensifice întîlnirile şi consultările între reprezentanţi ai conducerilor de partid şi de stat şi între miniştri de externe ai celor două ţări, în vederea efectuării unor schimburi de păreri privind dezvoltarea relaţiilor bilaterale şi examinarea unor probleme internaţionale de interes comun, îndeosebi a celor referitoare la securitatea europeană.

PATRIOTISMUL omului de artă

(Urmare din pag. I)

artiști care să dorească a scrie cărți proaste. Nimeni nu poate fi vinovat că nu este neapărat Eminescu, pentru că n-are bunăvoință să fie. Totuși, există un loc din care se nasc împreună atît posibilitatea de a scrie cărți bune — în orice caz, o precondiție a lor — cît și sentimentul patriotic, și anume — este vorba de o ardență interioară pentru griji care depășesc universul propriei persoane. Nu este vorba numai de dorința de a face ceva, ci și de un sentiment de comuniune cu un **destin general** în care te integrezi, care te determină, și **epoca noastră este foarte bogată în aceste determinări colective ale destinelor individuale.** Atunci, chiar declarația se umple de conținut.

— Ați numit în fapt, prima condiție a unui autentic patriotism: integrarea pasionată și activă în destinul colectivității.

— A-ți iubi țara nu înseamnă, necondiționat, s-o lauzi tot timpul — ci **a o dori la înălțimea unui ideal,** a o vedea în propensiune spre viitor, cu o identitate păstrată și mereu îmbogățită. În ce ne privește, idealul prin prisma căruia ne privim patria este comunismul. Țara, de fapt, nu este numai un loc geografic ci și un **sistem de valori.**

— Această precizare — făcută de altfel încă de Marx — într-o formulare mai completă, mi se pare că este deosebit de importantă, cu semnificații maxime, din perspectiva delimitării pe care o face teoria revoluționară, marxist-leninistă, aplicată în politica partidului nostru la condiții specifice, între patriotism și naționalism, noțiuni nu numai inconfundabile — dar diametral opuse.

— Evident. Pentru noi — este inutil de spus că există deosebire clară, netă între atitudinea naționalistă și cea patriotică. Înainte de orice, patriotismul nu implică a respinge sau a detesta tot ce nu este național. Cu atît mai puțin nu înseamnă exaltarea tuturor defectelor și vicisitudinilor create de o istorie zbuciumată a unui popor oprimat secole de-a rîndul. Necesitățile triste nu trebuiesc transformate în virtuți: faptul că poporul român, de exemplu, a trebuit să se tragă, în trecutul istoric, înspre pădure, nu înseamnă că trebuie să ne determine să ne închinăm atitudinilor „pădurețe". În sfîrșit, cînd am spus că o țară înseamnă **o comunitate de valori** înseamnă că implicit ne-am delimitat de ideea că patria este un misterios loc al sîngelui, al legăturii pur gentilice — al atitudinii tribale. Fundamentarea patriotismului pe factori misterioși și tribali înseamnă naționalism și nu mai înseamnă patriotism.

— Lucrurile acestea sînt cunoscute, înțelese și simțite la noi de întregul popor. Filozoful sintetizează de fapt un adevăr obiectiv: sentimentul sănătos, ardent, dar lucid al românului de dragoste pentru patria sa.

— Și nu există pericol mai mare decît fanfaronada, pretenția că ai și realizat ceea ce trebuie să realizezi. Iată, revenind pe teritoriul literaturii, recent un june critic veleitar afirmă undeva despre eroul unei bune cărți că este mai presus de Don Quijotte și Hamlet. Nu cred că era vorba de patriotism — ci dincolo de interesele de moment, de o lipsă ridicolă de măsură. Ne aducem cu toții aminte de afirmațiile caraghioase ale lui V. A. Ureche că Enăchiță Văcărescu era un scriitor mai mare decît Goethe. Maiorescu l-a combătut și a fost patriotic prin ceea ce a afirmat în opoziție cu o astfel de apologie necritică.

Există, de altfel, și o definiție politică a deosebirii dintre patriotism și naționalism — și anume că patriotismul înseamnă dragoste exigentă, legată de noțiunea de progres — iar naționalismul este expresia violentă a retrogradului, a fricii de evoluție. Idealurile noastre socialiste exclud axiomatic o astfel de atitudine.

— Și atunci...

— Și atunci, să ne întoarcem la raportul dintre literatură și sentiment patriotic. Ea poate să fie implicit, prin orice atitudine de transcendere a eului, sau explicit. Însă, atunci cînd nu este autentic el nu poate determina creația. Creația nu înseamnă atît afirmarea a ceea ce știi, descoperire a unor aspecte inedite, ci a unor **viziuni** inedite, adică un alt mod de a pune problema. Nichita Stănescu, fiind foarte mult el însuși, scrie versuri patriotice, cu tematică patriotică, foarte bune. Rimeurile de circumstanță nu impresionează pe nimeni căci nici ei nu sînt impresionați de nimic.

Ca să conchidem, patriotismul în artă înseamnă atitudinea spiritului care unește un interior profund — cu exteriorul social-istoric.

Valoarea, ea singură, poate conferi caracter patriotic unei opere literare ?

NICHITA STĂNESCU: Am să vorbesc, firește, despre poezie. Noțiunea de poezie patriotică este foarte largă. Adevărata poezie — prin valoare, este patriotică. Nu cunosc o poezie mai patriotică decît „Oda în metru antic". Valoarea ei — ne-o impune ca pe o valoare națională. Nu cunosc un mai mare specific național decît în această Mioriță cultă. Ne putem pune însă întrebarea: valoarea singură se poate constitui ca un act patriotic? Răspunsul este DA și NU. DA — pentru că tot ce adaugă tezaurului gîndirii naționale este implicit și patriotic. NU — pentru că ideea de patriotism are un sens precis. Am citit nenumărate poezii despre țară. Sensul lor era precis, adică de dragoste. Dar ele erau pentru mine patriotice sau nu, numai în funcție de valoarea lor. Nu cred să existe un mare poet care să ignore poezia patriotică. Fie că o face prin adîncimea poeziei sale atrăgînd atenția asupra valorilor morale deținute de spațiul de idei și sentimente care l-au născut, fie că o face confesiv, declarativ.

Este Shakespeare un poet patriot? Fără îndoială că da. Pentru mine el este mai englez decît Londra. Adevărata valoare a patriotismului în literatură constă în posibila ei afirmare internațională. Balzac este un mare francez. Prin el stimăm Franța și spiritul nobil al acestui popor. Îl iubesc pe Balzac pentru că este francez. Îl stimez, pentru că îmi atrage atenția că spiritul francez există. Eminescu are semnificație nu numai pentru noi. Nu numai noi ne regăsim în el. Existența lui în lumea țării noastre este la fel de importantă ca și țara însăși. Avîndu-l pe el, putem oricui să spunem cu mîndrie că **sîntem.**

FLORIN MUGUR: La urma urmii, dintr-un punct de vedere, dar numai dintr-unul, se poate afirma că orice poezie bună este și patriotică. Dar asta înseamnă o lărgire aproape nelimitată a discuției. În realitate, ca vechi profesor de limbă și literatură română ce mă aflu, am învățat să știu — și să simt — că poeziile patriotice presupun un sentiment sau o preocupare bine delimitată, militantă, mai direct spus, o intenție de a închina ode — sau de a închina elegii — pe care nu orice scriitor și nu orice carte le au. Nu sînt în stare să dau definiții, dar, repet, nu cred că în domeniul acesta, ai teoriei literaturii, este bine să acționeze metaforele. Orice operă literară de valoare constituie un **act patriotic** — în sensul că ea contribuie la sporirea avuției sufletești a poporului respectiv, dar nu orice operă literară este prin aceasta o creație patriotică: „Suferințele tînărului Verther" n-a fost de loc o creație patriotică, dimpotrivă, se știe ce calamități a produs la data respectivă în rîndul tineretului german. Că ea reprezintă însă o mare valoare pentru cultura germană — și cea universală — aceasta mi se pare a fi totuși o altă discuție. Că aproape întreaga operă a lui Octavian Goga, însă, reprezintă un tezaur de înaltă valoare pentru poezia patriotică românească — nu încape îndoială. Aceasta, ca să se înțeleagă mai bine la ce mă refer. Și mai precis spus cred într-adevăr că tînăra noastră literatură socialistă are nevoie de opere cu adevărat patriotice — alături de cele existente — indiferent de stil, de respirația amplă sau mai delicată a scriitorului, de zona sa de investigație intimă sau socială. Avem nevoie de o mare literatură cu sens și direcție precisă, de acea literatură care își trage seva și direcția precisă, exaltă sentimentul de dragoste pentru România de azi, socialistă, Cum spunea Ion Alexandru într-un recent număr din România literară, țara are nevoie de ode și de imnuri.

„Cel mai tragic personaj pe care-l cunosc este Ioan fără țară"

— GHEORGHE TOMOZEI: — Îți amintești desigur — cine să-l uite — **Testamentul** lui Văcărescu: „Urmașilor mei Văcărești / Las vouă moștenire / Creșterea limbii românești / Și-a patriei cinstire /". Nu era un testament estetic, ci unul social. Importanța limbii materne în creșterea dragostei de țară este colosală. Limba țării este actul primordial prin care luăm cunoștință de locul în care am venit pe lume.

— Eminescu este cel mai mare poet român. El este și cel mai mare făuritor de limbă românească. Pentru că Eminescu își iubea patria mai presus de orice. El n-a siluit niciodată limba românească, el a făcut-o să sune elastic, vibrant și cald, el a înălțat cuvintele la o mare și liberă demnitate. Apoi, în marile momente de răscruce ale devenirii literaturii moderne, fiecare mare scriitor român a consolidat această operă fundamentală. Ei erau toți — mari patrioți.

— Limba este unul dintre acele noduri de înaltă emoție în ideea de patrie — teritoriul fără de care te dezagregi. Nu concep lipsa de țară. Poate că cel mai dramatic personaj pe care-l cunosc este acel „Ioan fără țară" — regele fără pămînt din întunecata istorie a Angliei. Poetul nu poate să nu slujească ideea unei literaturi patriotice. El are — lucru sublim — ambiția nebunească de a crede că fără el construcția, edificiul patriei, nu se poate concepe. În orice caz, izvorul inspirației lui este edificarea patriei, și pentru noi, azi construcția socialistă din România, ideile și idealurile care ne însuflețesc pe toți comuniștii.

— Poezia cetățenească este o necesitate și o datorie. Dar, în sensul celor spuse de dv., pentru a fi așa, pentru a servi Cetatea, poetul caută să aibă conștiința timpului în care trăiește...

— Noi toți scriem poezie patriotică. E adevărat, nu toți găsim un canal sau o ramă prin care să cinstim cum se cuvine acest sentiment. Expresia cea mai plenară a slujirii patriotismului este pentru noi slujirea României socialiste, **patria noastră de azi** — nu dintotdeauna. Opțiunea mea nu este exclusivă, nu scriu că vreau, că m-am hotărît s-o fac, ci pentru că aceasta este un imperativ al contextului istoric. Sigur că-mi doresc o țară puternică, bogată, ferită de primejdii. Numai acest din urmă gînd mă face să jinduiesc, în multe nopți, **Gloria** lirei lui Bolintineanu, pe care în timpul zilei, cînd scriu literatură **în anul 1970, fac totul să-l uit.**

— Nu știu dacă se poate ca cineva „să dorească să fie poet" dar cred că orice poet ar trebui să se gîndească — din cînd în cînd — la Bolintineanu.

— N-am vrut să devin niciodată poet, n-am știut niciodată ce înseamnă asta — nu știu nici acum. Visul vieții mele a fost să devin profesor de istorie și poate și de aceea scriu poezie patriotică. (Care nu poate fi lipsită de un anume didacticism — firește superior). Am să-ți fac o mărturisire: lucrez la o carte — **„Istoria poporului român în denumiri de sate".** Ei bine, investigația a fost pur și simplu tulburătoare. Am adunat absolut toate numele de sate, cătune, de pe teritoriul românesc, unele de o frumusețe, sugestivitate, poezie emoționantă. Dar cel mai emoționant lucru din toate știi care este? Numele de sat care se repetă cel mai des, de 64 de ori, din Carpați pînă-n cîmpie este **Slobozia—Slobozeni.** Și atunci spune-mi, cum să nu iubești acest popor cu atîta dor de libertate, cum să nu scrii despre el, pentru el? În condițiile de azi este o fericire să fii poet — militant, conștient de resursele poporului tău, de convingerile politice ferme pe care le formează ideologia marxist-leninistă, teoria și practica revoluționară a P.C.R.

Teme ale zilelor noastre, inconfundabile

— Există o veritabilă tradiție românească în teatrul de idei — care nu poate fi decît teatrul direcționat, militant — o tradiție care obligă. La semnificația acestei tradiții majore încercăm să raportăm teatrul de astăzi, continuator prezumtiv al atitudinilor înaintate, progresiste, militante.

IOSIF NAGHIU: Am să încep atrăgînd o dată în plus atenția asupra faptului că teatrul are o putere de penetrație în rîndul auditoriului remarcabilă. De aceea teatrul este un act de maturitate literară în cadrul unei culturi. Poate pentru că teatrul presupune o masivă introducere în pagină a mișcării. Arta modernă, de pildă, prin estetismul ei acuzat și prin nevoia de sinteză — comportă pericolul gratuității, impostura încearcă să se strecoare — și uneori reușește. În plastică, muzică, poezie. În teatru ea se simte imediat căci el are o **bătaie rapidă,** el este — poate cea mai directă, și deci mai angajată, mai luptătoare artă. Noi am avut mari dramaturgi și sînt aproape uluit de faptul că în marile momente cruciale ale formării culturii naționale — s-a născut și marele dramaturg care s-o implinească. Iată — momentul eminescian a fost dublat de momentul Caragiale, epoca de mare efervescență a literaturii românești moderne dintre cele două războaie l-a avut pe Camil Petrescu. În epoca noastră, atît de propice unei mari dramaturgii — noi nu am atins încă momentul cristalizării — și lucrul este firesc. S-a intîmplat un moment de interferență cu dramaturgia contemporană-universală care a abordat unelte moderne, cu totul deosebite, care fascinează. Ele au „orbit" — a fost în teatrul românesc un moment de imitație care nu trebuie să inspăimînte — pentru că pregătea condeie pentru piese viitoare care puteau deveni mai adevărate, vizînd structura noastră de neconfundat. Acest lucru a și început, de altfel, să se întîmple.

— Ce loc acordați în acest peisaj teatral — promițător — pieselor istorice, poemului eroic destul de des cercetat în ultima vreme de dramaturgi?

— Tema patriotică trebuie să fie abordată cu o maximă seriozitate. Aici sinceritatea — singura generatoare de valori joacă un rol precumpănitor. Delavrancea nu putea să scrie decît așa — de aceea este atît de impresionant, de aceea teatrul său ne mobilizează și astăzi. Teatrul istoric este foarte vizitat — după cum ai remarcat — în ultima vreme de către dramaturgi. Dar se poate ivi pericolul supralicitării spectatorului modern — pe care epoca noastră l-a învățat să perceapă și să adere la simboluri. Poemul istoric este cu totul altceva, el este asimilat, avînd o puternică legătură de familie cu întreaga lirică românească.

— Trebuie să înțeleg că nu sînteți adeptul teatrului clasic de inspirație istorică?

— N-am afirmat așa ceva și nici nu puteam s-o fac, pentru că teatrul istoric este una din liniile de forță ale dramaturgiei românești. Raportăm însă totul la valoare căci în afara ei nici o discuție n-are nici sens nici eficiență. Aș adăuga că disting, în afară de aceasta, încă douătrei linii de forță cu ajutorul cărora dramaturgia noastră se poate ridica la înălțimea marilor răspunderi care îi stau în față: **dramaturgia etică, linia teatrului-metaforă, comedia** românească cu filiațiuni caragielești. Cît despre teatrul clasic — el este „Austerlitzul" oricărui dramaturg serios. Tema obligă la stil, este lucrul de care mi-am dat seama scriind: „Absența". Tema ei — nu vorbesc de realizare — era foarte acut a zilelor noastre, ea nu se putea petrece într-un alt perimetru. Nu am simțit altă obligativitate atacînd piesa, decît a creatorului față de opera de artă și față de faptele de viață care puteau fi generatoare de atitudine nouă. **Teatrul de atitudine** — iată un imperativ care ține de scriitorul patriot al României socialiste, ai cărei conducător, Partidul Comunist Român, aplică la condițiile noastre, de aici, principiile filozofiei marxiste.

Avem o mare tradiție a teatrului de idei. Aștept piesele inspirate din realitatea contemporană care s-o susțină, s-o îmbogățească și s-o continue. Eforturile nu lipsesc, încercările de asemenea, mai bune ori mai puțin bune.

DAN CRISTEA face parte din cea mai tînără generație de critici literari. În cadrul discuției noastre l-am rugat să ne vorbească despre cei mai tineri scriitori.

— Cred că în ceea ce are ea mai valoros, literatura tînără este pătrunsă de sentimentul patriotic. Și am să vorbesc întîi nu despre operele lor literare propriu-zise, ci despre **publicistica** lor. Scriitorul este un agitator, un militant. Cînd ridică pana și își afirmă cu talent vibrant și pasiune crezul, aderiunea la politica statului și partidului său — el întreprinde un act cu profunde semnificații, el își asumă răspunderea de luptător. Exemple care susțin ceea ce spun sînt multe. Dorința firească de afirmare artistică se împletește cu o atitudine vie, dinamică față de realitatea socială a României socialiste, exprimată și în publicistica unor tineri scriitori. Este o tendință valoroasă aceasta pe care se cuvine s-o dezvoltăm și mai mult.

— Cînd nu e vorba de o dorință superficială de afirmare cu orice preț, creația literară a tinerilor scriitori prefigurează preocupări deosebit de interesante, atitudini ce degajă un patriotism autentic.

În linia discuției noastre aș putea aminti încercarea de recompunere a unei mitologii naționale, cu elemente de istorie reală — întreprinsă de Ion Gheorghe în poezia sa. Preocuparea de îmbogățire a limbii românești în atît de interesantele sale cărți, patetismul lui Adrian Păunescu, seva grea, venită de dincolo de munți a lui Gheorghe Pituț, Gabriela Melinescu, Constanta Buzea — în inimile lor directe, pentru țară, — sînt reflexele unei atitudini patriotice. Un prozator ca Petru Popescu caligrafiază în spirit muntenesc o lume a Bucureștiului contemporan. Acestea sînt fapte ale unei istorii dinamice a tinerei noastre literaturi, care se scrie sub ochii noștri, care crește o dată cu țara și va avea datoria să depună mărturie despre evoluția sa.

În pas de balerin (Imagine luată la Școala generală nr. 197 din Capitală)

90 de ani de la nașterea

SADOVEANU

de EDGAR PAPU

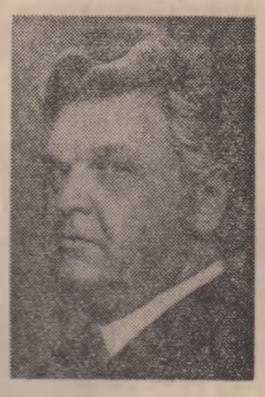

În scrisul său, Sadoveanu creează o atmosferă inimitabilă îndeosebi din cele patru originare elemente stihiale: focul, apa, aerul, pămîntul. Alcătuit din toate acestea se adaugă și un al cincilea element: omul. A surprinde larga sa intuiție spațială a stihiilor — intuiție într-adevăr unică — nu înseamnă totuși o detectare integrală a atmosferei create de Sadoveanu. Farmecul ultim al unei evocări sadoveneşti se leagă de ceea ce în pămîntul românesc noi am numi istoricitatea naturii, senzație pe care în alte părți o dau numai vechile monumente și vestigii umane. Sadoveanu a pătruns tocmai această concentrare nedeslușită de timp, de „bătrîne vremuri", pe care o poartă într-însele marile elemente ale naturii. Focurile aprinse în noapte pe lîngă hanuri sau pe lîngă locurile de popas ale drumeților, ca în Hanul Ancuței, în Frații Jderi și în atîtea alte opere ale sale, sînt aceleași cu vechile focuri milenare ale păstorilor de pe aceste meleaguri. Apele sale, bălțile nesfîrșite, ca în Nada Florilor, în Neagra Șarului, cuprind ceva din magnetica enigmă a pieselor primordiale. Apele Bistriței sau ale Moldovei nu curg din munte, ci coboară parcă din adîncul timpului. Munții înșiși și codrii săi, ca în Povestiri de la Bradu stîmb, apar, de asemenea, încărcați cu acea străveche „taină a pămîntului". Aerul și văzduhul său, norii, negura, picla, cîntoasele, se cernesc, de asemenea, cu limbajul misterios al unei originare „rînduieli a firii".

Elementele naturii închid în miezul lor o concentrare de timp, de ceva „de demult". Aceasta le îndepărtează de registrul coborît al unor simple evocări pitorești, și le preface în apariții de destin, purtătoare adesea de fior fatidic. Sadoveanu intuiește timpul, a cărui aură evanescentă și totuși reală el o discerne, izvorîtă necurmat din adîncul lucrurilor. Această impalpabilă aură temporală constituie, în cea mai mare parte, atmosfera răjită pe care el o desprinde din marea natură.

Același fenomen și în privința omului. Pe o cale identică, el devine, ca și natura, un generator de atmosferă. Timpul este și aci un factor integrator, este linia apăsată care desenează conturul uman, și totodată îl încarcă cu un infinit potențial sugestiv. În momentul apariției lor, personajele, așa cum se vede iarăși în Hanul Ancuței, nu au încă contur. Deși un admirabil portretist, Sadoveanu creează la început numai portretul-enigmă, din trăsături neutre, chiar șterse. Treptat, însă, personajul capătă contur pronunțat prin dimensiunea din ce în ce mai vizibilă a timpului dintr-însul. Acel om știe ceva, o taină a trecutului, pe care a trăit-o, la care a asistat sau care i s-a povestit demult și i-a înriurit viața. În acest din urmă caz, el se multiplică în timp, cuprinzînd într-însul și timpul povestitorului dispărut, care poate să fi cuprins, la rîndul său, alte timpuri și mai vechi. Omul devine un depozitar al vremii, ca și natura, ca și trunchiul bătrîn, în care vedem cu ochii minții toate cercurile concentrice ale unei vîrste ce se pierde în timp. Vremurile se stratifică dens și în omul sadovenesc. El prezintă o concentrare, o saturație de timp, ca și elementele naturii. Toate lungile ramificații ale unui trecut fără ani, fără răboj, hipostaziat prin indeterminare, adică neaservit unor date fixe, se adună în ființa prezentă, și-i dau un contur de neuitat, contur uman, generator, ca și elementele naturii, al aceleiași atmosfere inefabile.

Această atmosferă nu are nimic comun cu caracterul lejer, cu farmecul fugitiv al climatului impresionist. Ea este densă de timp, de destin, de înțelepciune. Aceste caractere ale ei sînt perfect explicabile, fiindcă decurg unele din altele. Nesfîrșita acumulare intuitivă a timpului înseamnă însumarea fără sfîrșit a înțelepciunii milenii, înțelepciune intensificată în adînc prin absorbirea ei din același pămînt bătrîn al țării.

De aci se mai desprinde o ultimă întregire, care împlinește caracterul complex al tulburătoarei atmosfere create de viziunea lui Sadoveanu. Din toate cele arătate, putem spune că marele nostru rapsod se află dotat cu o însușire excepțională, cu văzul timpului, a cărui esență o surprinde el pretutindeni, în stihii și în oameni. De aci se naște larga dar discreta sa melancolie, care străbate cu un ușor tremur de îngrijorare cerul senin al înțelepciunii sale. Este melancolia celui ce vede prea mult, ce vede timpul în sine și îi înțelege graiul mut, îl vede așternînd o undă de mare, de tainică, de solemnă gravitate peste gloria lucrurilor.

Aceasta este atmosfera lui Sadoveanu, este marea amiază a lucrurilor. În afară de Eminescu, nimeni n-a cîntat atît de integral acest pămînt al țării, cu timpul lui fără fund, cu tainele lui, cu înțelepciunea lui. Nimeni n-a prins ca el mireazma impalpabilă a timpului, care se împrăștie ca o tămîie din acest pămînt, o dată cu florile, cu arborii, cu izvoarele sale, suite din acele adîncuri știute numai de el, de Sadoveanu. Atmosfera lui Sadoveanu este însăși resursa supremă a grandorii lui Sadoveanu, este ceea ce face ca proza sa artistică să-l înalțe pe rapsodul nostru în rîndul marilor poeți ai lumii

Adunare omagială în Capitală

Cu prilejul împlinirii a 90 de ani de la nașterea lui Mihail Sadoveanu, Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă și Uniunea Scriitorilor au organizat miercuri, la Sala Dalles din Capitală, o adunare omagială. Cu acest prilej, prof. univ. dr. docent Constantin Ciopraga și criticul literar Mihai Gafița au evocat personalitatea marelui scriitor, care în opera sa a înfățișat cu inegalabilă măiestrie momente de seamă din istoria patriei, viața poporului în cele mai diferite aspecte ale sale.

Au urmat lecturi din creația scriitorului aniversat, după care a fost vizionat filmul „Baltagul".

★

În dimineața aceleiași zile, la mormîntul lui Mihail Sadoveanu, de la cimitirul Belu, a fost depusă o coroană de flori din partea Uniunii Scriitorilor.

(Agerpres)

Casa de cultură din Pașcani a primit numele marelui scriitor

Orașul Pașcani l-a sărbătorit miercuri pe unul din cei mai de seamă fii ai săi, Mihail Sadoveanu, născut aici cu 90 de ani în urmă. În sala de spectacol a Casei de cultură, a avut loc deschiderea festivă a manifestărilor prilejuite de „Zilele Mihail Sadoveanu". La adunare au participat conf. univ. Petre Malcomete, secretar al Comitetului județean de partid Iași, Valeria Sadoveanu, soția scriitorului, Veronica Porumbacu și George Lesnea, oameni de cultură și artă, reprezentanți ai Comitetelor județene de cultură și artă Iași, Bacău, Suceava și Neamț, un numeros public.

În semn de prețuire a marelui nostru scriitor, cu prilejul împlinirii a 90 de ani de la nașterea sa, Casa de cultură din Pașcani a primit numele de „Mihail Sadoveanu".

De asemenea, la casa în care a văzut lumina zilei marele scriitor, a fost dezvelită o placă comemorativă.

Aniversarea lui Mihail Sadoveanu a fost omagiată și prin cîteva expoziții: una de fotografii aparținînd lui Dan Grigorescu, o expoziție cuprinzînd ilustrații la volumele „Raiul" și „Baltagul", realizate de artistul plastic Ștefan Constantinescu și o expoziție documenară deschisă la Casa pionierilor din Pașcani, locul acțiunii romanelor „Trecea o moară pe Siret" și „Lisaveta".

Expoziție la Miercurea Ciuc

În cadrul manifestărilor prilejuite de împlinirea a 90 de ani de la nașterea lui Mihail Sadoveanu, la Miercurea Ciuc a fost organizată o expoziție omagială, cuprinzînd lucrări ale marelui povestitor moldovean, fotografii ce ilustrează bogata sa activitate desfășurată în domeniul literar și pe tărîm social. Sînt expuse, de asemenea, cărți cu dedicații și autografe acordate de M. Sadoveanu unor cunoscuți și prieteni. Asemenea manifestări omagiale au avut loc în peste 20 de biblioteci orășenești și comunale din județ.

(Agerpres)

CRONICA LITERARĂ

GEORGE ALEXANDRU

MARELE ALPHA

După ce ne-a dat o foarte convingătoare dovadă de spirit critic solid într-o carte de ficțiuni, George Alexandru publică acum un studiu despre Tudor Arghezi în care un fertil subiectivism critic poate să pară oarecum curios. Însă cu adevărat curioasă este obișnuința noastră de a privi un studiu critic ca pe un decalog de opinii definitive, ultime, de neclintit. **Marele Alpha** comunică o viziune pur subiectivă asupra lui T. Arghezi într-un stil impersonal, propriu exprimării adevărurilor care nu mai pot fi puse la îndoială. Scriitorul de fine parodii din **Întîmplări cu sensul la urmă,** parodiază acum obișnuința proprie neofitului de a accepta cu evlavie ceea ce i se spune pe un ton solemn și oficial. În realitate **Marele Alpha** este o colecție de remarcabile opinii provocatoare asupra poetului **Cuvintelor potrivite,** o carte polemică, deci „subiectivă", care izbutește să aducă pe marele poet din zona clasificărilor și analizelor prea calme în aceea a controversei profitabile. George Alexandru știe să pună noi întrebări operei lui Arghezi și eroarea ce se poate săvîrși este tocmai de a transforma aceste întrebări, adevărate schimbări de optică în lectura poeziei, în răspunsuri definitive. Eroare asupra căreia autorul ne avertizează prin tonul general al cărții și prin paradoxala „concluzie" a eseului său: după parcurgerea procesului de creație arghezian criticul nu numai că ezită să „fixeze" locul lui Arghezi în literatura română, dar transferă această dificilă sarcină unui viitor imprevizibil. O atitudine corectă față de cartea sa ar fi deci luarea în considerație a întrebărilor și meditația în marginea lor, scutiți de obligația acceptării punctelor de vedere formulate. Întrebărilor sale li se poate răspunde cu alte întrebări.

Nici vorbă că, privită ca un **proces** mai mult decît ca operă, creația lui Arghezi ne apare impresionantă nu printr-o didactică evoluție pas cu pas ci datorită acelui aspect de roman de tip medieval în care liniile epice se dezvoltă simultan, fără ierarhii și priorități. Temele acestei poezii, reluate mereu de la capăt și părăsite tot mereu fără o motivație strictă, exprimă o mare dramă a cunoașterii împiedicată mereu să ajungă la țel de un orgolios refuz al oricăror norme. Ideea **de a** privi creația lui Arghezi ca pe un **proces** este sugestivă și, desigur, seducătoare. Mă întreb însă dacă punînd în centrul acestui proces („roman de tip medieval", „dezvoltare simultană a tuturor liniilor epice", „ducerea lor în paralel, fără accente distribuite ierarhic, fără culminație și fără epilog" — propune autorul) decisiva „experiență monahală", George Alexandru nu săvîrșește eroarea inadecvării. Refuzul normelor, respingerea dogmelor ca și a autorității pot fi, tocmai ele, explicate printr-o experiență, fie ea și „decisivă"? A propune drept explicație **autoritatea** unei experiențe nu echivalează cu introducerea **normei** într-un proces căruia ideea de normă îi este străină, cum dovedește în multe pagini pătrunzătoare autorul eseului?

Apoi, natura cărții însăși ne obligă la o consecvență ale cărei concluzii „logice" nu știm în ce măsură le-ar accepta cineva. Astfel, sensul general al eseului este susținut de lectura poeziei din unghiul experienței spirituale pe care această poezie o semnifică ori, mai simplu, o consemnează ca într-un jurnal al contradicțiilor interne, al neliniștilor fără capăt. Poezia ne apare ca un document spiritual al personalității. În același timp, știm că poetul a avut o conștiință dintre cele mai acute despre literatură ca meșteșug chinuitor, deprins pe brinci. Se poate accepta deci că „arta poetică" ia chiar aspectul dramei spirituale, se confundă cu ea. Versul nu se „perfecționează" ca poezie ci poezia închipuie la un moment dat, o dramă „perfectă". Ea, poezia, s-ar părea că se comportă ca un succedaneu al dramei sau ar putea fi chiar un simplu exorcism. Concluzie inacceptabilă, însă, în ordinea unilaterală a demonstrației lui G. Alexandru, logică. Criticul privește experiența lui Arghezi — faptul a fost deja observat — mai puțin ca pe a unui poet și mai mult ca pe a unui ins pe care o experiență îl face poet! Desigur, nu sîntem partizanii investiturii privilegiate, însă e destul de naiv să punem un fapt la baza unei vocații. Arghezi este, indiscutabil, poet înainte de a suferi experiența monahală și, în orice caz, de o adevărată vocație religioasă nu poate fi vorba. Poetul n-a fost un mistic. Decît să privim în acest fel lucrurile, mai degrabă am căuta să vedem în ce măsură toate „experiențele" lui nu se nasc, ele, din structura unei personalități care n-a acceptat ceea ce este **dat,** ceea ce i se „întîmplă" în chip fatal ci și-a provocat neîncetat destinul. Excepționalul capitol **Vraciul** conține observații sclipitoare asupra „tehnicii" acestei provocări, precum și o viziune mai apropiată de ceea ce ar putea fi o definire a lui Arghezi ca poet al oamenilor, cum scrie justificat autorul.

De un mare interes sînt, apoi, considerațiile lui G. Alexandru asupra **nopții,** ca unul dintre motivele obsesive ale poeziei lui Arghezi. Ea este un fel de sediu al misterului împotriva căruia „descîntă" întreaga poezie argheziană. S-ar putea avansa ipoteza că ea este și simbolul neputinței poetului de a contempla și numi în termeni adecvați traiectoria completă a demersurilor nocturne ale dramei cunoașterii. În numeroase poezii noaptea se produce acea pierdere a identității, se face simțită confuzia vocilor, scindarea conștiinței. Noaptea din poezia lui Arghezi este compactă, materială, fără insomnii romantice. Însă poetul nu-i lipsit de o anumită putere romantică („de tip hugolian!") de lamentație și zbuciumare și zbuciumul poate fi cu atît mai mare cu cît pereții nopții sînt impenetrabili, refractari. Nu înseamnă că poetul este un anti-romantic, ci poate numai ne-romantic. În orice caz m-aș feri să-l opun atît de categoric unui „romantic" precum Eminescu (înțeleg necesitatea metodologică însă termeni ca „modern", „clasic", „medieval", „romantic" spun atît de puțin) și aceasta din cauza unei nostalgii, în esență „romantică", ce nu lipsește poeziei argheziene și pe care o putem resimți dacă nu fetișizăm violența expresiei și a tonului. În sfîrșit, pe noi ne-a surprins extrem de plăcut felul în care George Alexandru pare a combate cu ușurință orice urmă de îndreptățire din opiniile unui poet ca Ion Barbu pentru a prelua, în fond, multe din acuzațiile autorului **Jocului secund** (desigur exagerate) numai că întoarse pe fața cealaltă. De altfel, utilizarea din plin a marilor „detractori" este poate aspectul cel mai spectaculos al cărții, confirmare strălucită, oarecum împotriva credinței autorului, a faptului că în critica unui genial detractor este mai mult adevăr „pozitiv" decît în lauda celor mai mulți comentatori de profesie. Cîteva reproșuri în intenție nimicitoare ale lui Ion Barbu sînt restituite ca principii interne tulburătoarei opere argheziene. Restituție spectaculoasă și plină de învățăminte. Chiar dacă n-a afirmat-o răspicat, este unul dintre marile merite ale lui G. Alexandru că a produs mai toate elementele unei demonstrații: marii poeți au intuiția adevărului chiar și ori mai ales atunci cînd vorbele lor pretind că-l resping. Un caz e tocmai acesta: Ion Barbu despre Tudor Arghezi. Altul, la fel de semnificativ: Tudor Arghezi despre Liviu Rebreanu. Pe noi, azi, nu ne mai interesează ce **semn** au pus acești mari scriitori adevărului pe care și l-au descoperit unii altora.

Cartea lui George Alexandru are rara calitate a ingenuității „sistematice". Cine mai poate gîndi cu atîta prospețime prima literă a bătrînului alfabet?

C. STĂNESCU

AGENDA

Întîlnire la Ambasada R. P. Chineze

La Ambasada R.P. Chineze la București a avut loc miercuri o întîlnire prietenească, în cadrul căreia a fost prezentat filmul documentar despre vizita de prietenie făcută în R.P. Chineză, în perioada 9—11 iunie 1970, la invitația Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez și a Comitetului Permanent al Adunării Reprezentanților Populari din întreaga Chină, de către delegația română condusă de tovarășul Emil Bodnaraș.

La întîlnire au fost prezenți tovarășii Emil Bodnaraș, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Corneliu Mănescu, ministrul Afacerilor Externe, Constantin Stătescu, secretar al Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, precum și membrii delegației române care a vizitat R.P. Chineză.

Vicepreședintele Consiliului de Miniștri, Janos Fazekas a primit miercuri dimineața delegația Ministerului Turismului și Spectacolelor din Italia, condusă de Gianni Usvardi, subsecretar de stat în acest minister, care face o vizită în țara noastră.

Cu acest prilej, au fost discutate unele probleme privind colaborarea bilaterală în domeniul turismului.

Delegația Partidului Comunist Francez, condusă de tovarășul Rene Piquet, membru al Biroului Politic, secretar al C.C. al P.C.F., a vizitat în cursul zilei de marți Întreprinderea Agricolă de Stat Copăceni din județul Ilfov, orașul Ploiești și Combinatul petrochimic Ploiești.

In cursul zilei de miercuri oaspeții francezi au vizitat Muzeul de artă al Republicii Socialiste România și Muzeul satului.

În cadrul vizitei pe care o întreprinde în țara noastră, la invitația C.C. al P.C.R., delegația P.C. Peruvian, condusă de tovarășul Jorge del Prado, secretar general al P.C.P., a vizitat Muzeul de istorie al Partidului Comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România, Rafinăria și complexul petrochimic Brazi, Uzinele Tractorul și I.A.S. Prejmer, noile cartiere de locuințe din București și Brașov, precum și complexul turistic Poiana Brașov.

Oaspeții peruvieni s-au întîlnit cu reprezentanți ai organelor locale de partid și conducători ai instituțiilor vizitate, cu oameni ai muncii.

De asemenea, delegația a avut întîlniri la conducerea Ministerului Industriei Miniere și Geologiei și a Ministerului Comerțului Exterior.

Între 27 octombrie și 4 noiembrie a.c. a avut loc, la București, Sesiunea Comisiei mixte hidrotehnice româno-ungare, care funcționează în baza Convenției dintre cele două țări pentru reglementarea problemelor hidrotehnice referitoare la apele ce formează sau traversează frontiera.

Lucrările s-au desfășurat în spirit de înțelegere reciprocă, stabilindu-se de comun acord măsurile necesare pentru dezvoltarea colaborării dintre organele de gospodărire a apelor din cele două țări.

Miercuri a avut loc semnarea Convenției de colaborare între Radioteleviziunea Română și Radioteleviziunea albaneză.

O delegație a Uniunii Asociațiilor de scriitori din Republica Socialistă Federativă Iugoslavia se află în vizită în România.

La sediul Uniunii Scriitorilor au avut loc întrevederi între delegația scriitorilor iugoslavi și conducerea Uniunii Scriitorilor din România în cursul cărora au fost discutate, într-o atmosferă prietenească, noi posibilități de lărgire a colaborării între cele două uniuni.

La invitația Asociației de prietenie sovieto-române, miercuri la amiază a plecat la Moscova o delegație a Consiliului General ARLUS, condusă de tovarășul Ion Cosma, membru al C.C. al P.C.R., membru al consiliului de Stat, prim-vicepreședinte al Comitetului Executiv al Consiliului popular al municipiului București, pentru a participa la manifestările organizate în U.R.S.S., cu prilejul celei de a 53-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

La ambasada Republicii Socialiste Cehoslovace din București a avut loc miercuri la amiază solemnitatea înmînării ordinului „Leul Alb" clasa a II-a generalului locotenent în rezervă Mihai M. Corbuleanu, comandantul fostei Divizii 18 infanterie care a luptat acum mai bine de un sfert de veac pentru eliberarea Cehoslovaciei de sub jugul fascist.

În cadrul planului de colaborare culturală dintre România și U.R.S.S., miercuri a sosit în Capitală colectivul Teatrului „Sovremennik" din Moscova.

SPORT

RUGBY

ETAPA A VIII-A

Campionatul diviziei A a programat ieri în Capitală două meciuri. Pe stadionul din Giulești, Steaua a dispus de Rapid cu 22—3, iar pe stadionul din comuna Oltenița, Grivița roșie a învins pe ultima clasată, Constructorul cu 30—0.

În țară, o surpriză la Constanța: Farul—Știința Petroșani 0—3. Dinamo București învinge greu, așa cum era și de prevăzut, pe Rulmentul Bîrlad cu 3—0, în timp ce la Cluj, Agronomia din localitate termină la egalitate cu Universitatea Timișoara: 3—3.

Meciul C.S.M. Sibiu—Politehnica Iași a fost amînat, ieșenii plecînd într-un turneu în Franța.

GAB. FL.

MERIDIAN

• **PE PATINOARUL** artificial din parcul „23 August" s-a disputat ieri meciul internațional de hochei pe gheață dintre echipele de juniori ale României și Bulgariei. Hocheiștii români au obținut victoria cu scorul de 9—1.

Astăzi, de la ora 18.00 are loc meciul revanșă.

• **ÎN PRELIMINARIILE** turneului internațional de fotbal pentru juniori U.E.F.A., la Budapesta echipa Poloniei a învins cu 1—0 (0—0) echipa Ungariei. Primul joc se încheiase la egalitate (0—0) astfel că echipa poloneză s-a calificat pentru turneul final.

★

În cadrul competițiilor europene de fotbal, miercuri s-au disputat alte întîlniri încheiate cu următoarele rezultate: Hamburg-Dinamo Zagreb 1—0 (Cupa europeană a tîrgurilor); Slovan Bratislava-Panathinaikos 2—1 (Cupa campionilor europeni. S-au calificat fotbaliștii greci care au cîștigat primul joc cu 4—0); Gornik Zabrze-Goeztepe Izmir 3—0 (Cupa cupelor. Fotbaliștii polonezi vor juca în sferturile de finală).

FOTBAL

Turul doi a fost fatal pentru reprezentantele noastre

• Scorul general al confruntării fotbalului nostru de club cu cel continental: 2—17!!!

Da, de-aici trebuie începută cronica zilei de miercuri, a tristei zile de miercuri, care ne-a argumentat că fotbalul nostru, cel puțin la cluburi, traversează o criză. Dacă nu-i vorba de o criză de fond, atunci de formă este, indiscutabil.

Ieri, echipele reprezentante ale soccerului românesc în „Cupele europene", competiții de anvergură și de testare valorică, au capotat lamentabil, ele s-au comportat sub orice critică, mai rău decît ar fi presupus orice alternativă negativistă. Următoarea statistică — cu scorurile generale ale celor două întîlniri, atestă afirmația noastră: U.T.A.—Steaua roșie Belgrad: 1—6 (0—3 și 1—3), Steaua—P.S.V. Eindhaven: 0—7 (0—4 și 0—3); Dinamo—F. C. Liverpool: 1—4 (0—3 și 1—1).

Scorul general al confruntării fotbalului nostru de club cu cel continental în acest sezon, indică un raport stupefiant: 2—17!!! Am înscris 2 goluri și am primit 17. Din nou revin cifrele de coșmar. Înfrîngeri pe linie. Pentru că, draw-ul realizat de dinamoviști, după calitatea jocului prestat de aceștia, valorează exact cît o înfrîngere. Singura noastră satisfacție este că avem, totuși, o echipă națională. Dar istoria în fotbal nu se înscrie numai cu șansa: fragilitatea ei, o demonstrează, elocvent, și aceste scoruri cu care au fost scoase din competițiile europene echipele noastre. Dacă ar fi ca Federația de fotbal să rămînă consecventă unor principii și măsuri, ar trebui ca la ora aceasta, 4 formații (să n-o uităm pe Universitatea Craiova) și din păcate, cele care ocupă pozițiile fruntașe în campionat și clasament, să fie sancționate pentru reprezentarea necorespunzătoare a fotbalului românesc în confruntările internaționale. O asemenea sancțiune ar fi zadarnică și efectele ei nule. De ce? Pentru că nu-i vorba aici de un simplu joc al întîmplării. Coincidența de evoluții submediocre reflectă starea de fapt, realitatea mută a valorii echipelor noastre de club. Echipele U.T.A., Steaua, Dinamo, celelalte, joacă, de fapt, la valoarea lor reală. Și această valoare, în raport cu fotbalul european, cu cerințele și exigențele fotbalului modern, este extrem de scăzută. Aceasta este un adevăr dureros, dar indiscutabil. N-aș vedea în această poveste, în această conjunctură un anume vinovat sigur. Cert este că a sosit vremea ca echipele de club, secțiile de fotbal și conducerile cluburilor, să dea socoteală. E timpul explicării eșecurilor prin prisma răspunderilor și retribuțiilor. Cine, cum și cît se ocupă de pregătirea echipelor? Cum și cît se pregătesc, și în ce condiții, fotbaliștii noștri?

Lucru dureros este că echipele care au cunoscut o asemenea înfrîngere de proporții, furnizează — cu excepția celor trei de la Rapid — aproape tot restul lotului național. Se știe că reprezentativa noastră este angajată în Cupa Europei — întrecere dură, dificilă — și nu mai departe decît săptămîna viitoare, la Cardiff, ea va întîlni Țara Galilor, în speță fotbalul britanic, unde are de trecut un greu examen și, din multe privințe, decisiv. Pentru antrenorul naționalei au apărut probleme noi. Trei dintre selecționabilii pentru defensiva echipei României — Sătmăreanu, Hălmăgeanu și Vigu — au primit în 180 de minute, 7 goluri. E riscant să mai contezi pe aportul lor în națională și chiar în întîlnirile imediat următoare. Fie și numai pentru că acești oameni au propriul moral traumatizat. Este un apel la circumspecție și răspundere, pe care Angelo Niculescu trebuie să-l înțeleagă. La recenta conferință de presă, antrenorul naționalei, în cadrul răspunsurilor la întrebările ziariștilor în chestiunea opțiunilor pentru unii jucători ieșiți de mult din formă și care nu mai dau randament nici la club, nici la lot — cazul Lucescu, Sătmăreanu, Hălmăgeanu etc. —, a lăsat să se înțeleagă că în numele unei cunoașteri între coechipieri, a unei așa-zise coeziuni pe această bază, pentru d-sa primează numele, cartea de vizită, înaintea formei sportive. După această miercuri, care a încurcat neașteptat de mult lucrurile și a făcut să se spargă balonul lustruit cu aurul mediocrității, cel puțin o politică întemeiată pe aceste considerente, pare ireversibil falimentară.

VASILE CABULEA

Aspect din meciul Dinamo— F.C. Liverpool.

Foto: PAVEL TÎNJALĂ

STEAUA — P. S. V. EINDHOVEN: 0—3

De ce sîntem plini de furie...

de FĂNUȘ NEAGU

Fiind miercuri, zi strîmbă, și fiind și ora prînzului nu ne-așteptam să ne plesnească norocul cel mare, și roata de cașcaval, vreau să spun, că nu ne-așteptam ca Steaua să cîștige partida retur cu P.S.V. Eindhoven la o diferență de cinci goluri și să se califice în turul III, dar nu ne-așteptam nici ca echipa militară să se scufunde într-un rîu de mizerie și să înece întreg stadionul cu minie și valuri de tristețe. După meciul din Olanda — și acela pierdut lamentabil — ne întrebam cu toții ce forță și ce valoare reprezintă această P.S.V. Eindhoven? Ieri am văzut-o și am mirosit-o de aproape. E o echipă oarecare, nesărată și nepiperată, o echipă cum sînt încă două sute în Europa. De aceea și sîntem plini de furie în momentul cînd scriem aceste rînduri, pentru că Steaua a pierdut în chip dezastruos în fața unei formații pe care o bate vîntul și abia se ține pe picioare. Recunosc că Tătaru putea să înscrie în minutul 8, recunosc că bara a ținut cu olandezii, dar trebuie să recunoașteți și dumneavoastră împreună cu mine că Steaua e mai proastă decît această echipă olandeză și să mai recunoașteți că Steaua n-ar fi putut s-o învingă chiar dacă jocul dura cinci zile și cinci nopți. Steaua nu are în componența ei decît un jucător de marcă. Acela se numește Tătaru. Din păcate Tătaru s-a accidentat în prima repriză și atacul militarilor a rămas să fie condus de un băietondru care nu știe să tragă la poartă dacă are în față un adversar. Extremele militarilor nu au forță de explozie, nu au dribling, nu au aripi la picioare, au numai intrare liberă la restaurantul C.C.A. În Manea cred că s-a investit cît pentru două echipe de divizia A, și Manea de cînd îl știu mătură tușele cu fruntea, aruncat pe burtă de toți fundașii din țară, bașca cei de peste hotare.

Dar cel mai slab compartiment al Stelei este fără nici o îndoială apărarea. Suciu, se zice, nu vede bine, și-ar avea chiar nevoie de un tratament la oculist. Pe Suciu, deci, să-l sărim — și el sare peste minge și o lasă să-și vadă de drum — și să ne oprim la fundașii Sătmăreanu, Hălmăgeanu și Vigu. Primul dintre ei, adică Sătmăreanu, practică un joc atît de rudimentar și aiurea încît îmi vine să cred că la ora actuală n-ar avea loc decît într-o formație de la periferia diviziei B. Și poate nici acolo. Hălmăgeanu a dat de mult în primire, trăiește numai din amintiri, poate și din prietenii, iar Vigu, greoi, cu nervii rupți, gata mereu să muște și să fărîme oase, e o pradă ușoară lîngă o extremă cu picioare normale. Și nici o altă calitate în plus. M-am oprit mai îndelung la acești trei fundași pentru că Angelo Niculescu, antrenorul echipei naționale, îi iubește ca pe proprii săi copii. Trebuie să facem tot ce e posibil ca să-l convingem pe Angelo Niculescu să-l scoată pe Sătmăreanu din națională — și asta nu pentru că am avea ceva împotriva acestui băiat frumos, cu părul strălucind de briantină, ci pentru că el, Sătmăreanu, e împotriva noastră, a tuturor, plasînd mingile numai în picioarele atacanților adverși. Am auzit din zvon public că antrenorul naționalei ar fi spus că la ora actuală nu avem alt fundaș în locul lui Sătmăreanu. Dacă nu avem și nu avem (dar eu cred că Angelo Niculescu nu vrea să-i vadă pe ceilalți) atunci să jucăm în zece oameni, pentru că Sătmăreanu este al 12-lea jucător al echipei adverse. Cei trei fundași de la Steaua n-au, după părerea mea, ce căuta în lotul naționalei. Acum, cînd toate formațiile noastre de club au rămas cu dinții în pămînt, sîntem datori să ne îngrijim cu înzecită atenție de destinul echipei naționale.

Angelo Niculescu, ne sînt de ajuns două miercuri putrede într-o toamnă.

U.T.A.—STEAUA ROȘIE BELGRAD: 1—3

Sarcina echipei arădane în partida disputată azi în compania puternicei formații iugoslave a fost extrem de grea. Jucătorii aflați acum într-o luptă continuă pentru cîștigarea turneului pierdut (prin neparticiparea la ultimele două ediții ale turneelor finale ale campionatului mondial din Anglia și Mexic) au demonstrat că fotbalul iugoslav reprezintă o valoare de necontestat pe plan european. Peste 20.000 de spectatori, dintre care 5 000 iugoslavi veniți cu peste 1.000 de mașini, au ținut să fie martori la partida de la Arad.

Fotbaliștii iugoslavi au dominat categoric jocul și la sfîrșitul celor 90 de minute au obținut o victorie absolut meritată. Dominarea din prima repriză a fotbaliștilor iugoslavi e concretizată în repriza a doua, cînd ei realizează trei acțiuni de mare spectacol și reușesc să și înscrie.

Minutul 51: Geaici reușește o centrare în fața porții lui Gornea, portarul arădan, admiră săritura la cap a lui Filipovici care reia în plasă. Minutul 67: Novcovici trece foarte ușor de Brașovschi, centrează un stop de piept și, de la 6 m, același Filipovici reia sub bară. Minutul 78: excelentul Geaici îl pierde pe drum pe Calinin, din nou centrare și mingea este introdusă în poartă cu capul, de Iancovici.

U.T.A. răspunde cu un joc complet șters în fazele de atac. Cu excepția fazei din min. 56, cînd la lovitura liberă indirectă Axente pasează înapoi lui Brașovschi și acesta reia pe lîngă Cuicovici în plasă.

După meci, la conferința de presă, antrenorii celor două echipe au declarat:

Milyan Milianici: Am făcut una dintre cele mai bune partide din ultimul timp. Mă bucur foarte mult de rezultat și comportare. Aveți un public excepțional. U.T.A. a pierdut jocul fără nici un fault. Accidentarea lui Geaici nu e rezultatul unui fault. Jucătorii echipei U.T.A. sînt excelenți sportivi. Mulțumesc pe această cale presei sportive din România care a făcut un bun serviciu fotbalului iugoslav și implicit echipei mele.

Coco Dumitrescu: Diferența dintre echipa noastră și cea iugoslavă e de cel puțin o clasă. A reieșit clar activitatea competițională la nivel european foarte săracă a echipei noastre. Nu sînt supărat pe înfrîngere, aceasta e realitatea, felicit echipa iugoslavă pentru jocul realizat.

CORNEL IONESCU

DINAMO—F. C. LIVERPOOL: 1—1

Un draw cît... o înfrîngere!

Nu am crezut și nu ne-am așteptat nici o clipă ca echipa Dinamo să se califice în dauna lui F. C. Liverpool. Deși am fi dorit-o: ea ar fi putut să realizeze o asemenea performanță, de vreme ce, nu cu mulți ani în urmă, Petrolul a dat mult de furcă fotbaliștilor englezi, deși printre ei se aflau nume sonore ca cel al lui Hunt. Ne-am fi așteptat însă ca în meciul de ieri să fi evoluat măcar aproape de valoarea ei. Jocul ei, la început, în primele 10 minute, a fost o flacără ce a aprins speranțe, și care s-a stins, vai, atît de repede, strecurîndu-ne amara deziluzie. Este inutil — și în fond nici n-am avea ce spune — să rememorăm, minut cu minut, fază cu fază, istoricul partidei. Ca niciodată, nici nu găsim în însemnările noastre notate acele minute în care doar neșansa l-a împiedicat pe Dumitrache, pe Doru Popescu, pe Dinu, pe Haidu ori Radu Nunweiller, să marcheze pentru echipa lor. N-am notat, pentru simplul motiv că n-au fost. Doar cîteva șuturi, la o mare distanță în timp, și de poartă. Atunci în minutul 32, cînd Sălceanu a punctat pentru Dinamo, am zis că golul va da aripi echipei. Ne-am înșelat. Dominarea dinamoviștilor a fost sterilă, atacurile lor se spărgeau neputincioase de zidul apărării condusă cu eleganță, cu tact și știință de Lloyd și Smith. Cronicarului îi vine greu chiar să-și explice care-s cauzele căderii echipei, evoluției ei șterse, anemice, din confruntarea de ieri. În cea de-a doua repriză, Dinamo n-a reușit să creeze nici o acțiune spre poartă timp de 20 de minute cînd, în sfîrșit, Dumitrache expediază un șut, departe însă de țintă. Apoi 11 minute mai tîrziu, al doilea șut, datorat aceluiași Dumitrache. Spre final, cînd și adversarii — văzîndu-se calificați și cu un egal în deplasare la activ — au mai oprit motoarele, frecvența șuturilor a crescut cam unul la 5 minute. După golul egalizator — semnat de Boerana — din minutul 47, echipa Dinamo, în loc să lupte și să atace cu vigoare, cu energie și ambiție, jocul ei, paradoxal, se stinge încet, devine lent, debusolat. Încă o dovadă în plus că echipele noastre, cînd sînt conduse — și nu numai atunci — nu știu să lupte, își uită misiunea, și de ce nu, răspunderea pentru culorile clubului, pentru sportul românesc.

Liverpool — formație omogenă, cu individualități de valoare ridicată — Thompson, Hall, Hughes et comp. — cu alură atletică și cunoștințe tehnico-tactice remarcabile — a realizat ceea ce a vrut, calificarea, pentru că a știut să lupte și să-și pună în valoare calitățile și pentru că are, în persoana lui Clemence, un portar de clasă, curajos, inspirat.

C. VASILE

65 12 6 41 7 14 20 24 90 27 1 5 8 17 19 23 51

joi ultima zi la LOTO

(Urmare din pag. 1)

au lipsit de lîngă mașină 30 de minute, celălalt 75. Și de data aceasta am ales la întîmplare exemplele.

Ideea că risipa de timp face casă bună cu organizarea științifică a producției într-un număr destul de mare de întreprinderi, o susțin în continuare datele pe care ni le-a oferit Fabrica de conductori din Tg. Mureș. Cu cîteva minute înainte de ora 6 am intrat în secția de cablaje auto, secție de altfel fruntașă pe întreprindere. Are un număr de 162 de salariați într-un schimb, coordonați de către doi maiștri. Întîrzierile la serviciu trec neobservate pentru că pontajul este o simplă formalitate. Fișele se află în sertarul maistrului care le distribuie salariaților la începerea schimbului și le adună din nou. Cînd vizitam secția, tînăra Cucuiet Livia a intrat pe poarta principală la ora 6.06. Nu și-a mai pontat fișa. Maistrul n-avea de unde ști că ea întîrziase deoarece el a ajuns la locul ei de muncă, pentru a-i preda bonul de lucru de-abia după un sfert de oră. Modul de distribuire a lucrului reprezintă o altă supapă de risipă a timpului. Maistrul are în subordinea lui 60 pînă la 80 de salariați și trebuie să treacă pe la 20—30 de locuri de muncă pentru a înmîna bonurile de lucru. În funcție de reperele comandate încep apoi, foarte tîrziu, reglarea mașinilor. Atmosfera de lucru s-a instaurat în secția respectivă de-abia în jurul orei 7. Deși schimbul urma să-și încheie munca la orele 14.15, la ora 14 aproape toți salariații erau îmbrăcați în haine de oraș așteptînd ora oficială pentru pontaj. Din cele 8 ore s-au pierdut peste 60 de minute, în întreaga secție, pe totalul salariaților. Cauza are explicații mai profunde vizînd grave carențe ale organizării muncii. Nici salariații și nici maiștrii nu cunosc planul pentru a doua zi, acesta fiindu-le defalcat de către șeful secției după ce la rîndul său l-a preluat în ultimul moment de la inginerul șef, de-abia la începutul zilei respective. **Se pierd astfel cu regularitate minute prețioase pînă cînd se fac cunoscute ierarhic sarcinile de plan. „În legătură cu pontarea este o vină a noastră** — se justifică inginerul șef, tov. **Petre Fodor — că nu am dispus așezarea fișierului în secție. În ce privește cunoașterea sarcinilor de plan cu anticipație atît la nivelul maiștrilor cît și la cel al salariaților aceasta este o problemă simplu de rezolvat și ne vom ocupa de ea".**

— De ce nu i-ați dat, tovarășe maistru?

— Pentru că nu prezintă încredere, lipsește mult, se mișcă încet, nu-i atent, deci aștept să-mi vină piese mai puțin complicate, pe măsura lui, ne lămurește tovarășul **Victor Filip.**

Maistrul are dreptate în cazul lui Ivașcu și fără îndoială că el face parte din categoria celor care nu se omoară cu firea, care stînjenesc procesul de producție, care se fac în ultimă instanță răspunzători pentru timpul de lucru pe care-l irosesc. Există însă cea de a doua categorie, a muncitorilor serioși și pricepuți care independent de ei înregistrează zilnic mai bine de o oră de „timpi morți".

— De exemplu dumneavoastră cîte minute pierdeți într-un schimb?

— Cam 60, ne spune tovarășul **Eremia Olteanu**, șef de partidă în același atelier, unul din strungarii de bază.

El justifică aceste pierderi prin deplasări la magazie după scule și piese, la ascuțitorie pentru ascuțirea cuțitelor, după desene etc. Sînt aspecte care nu țin de voința lui, care îl fortuiesc și-l obligă la o productivitate scăzută. Cadrele de conducere a secției au explicații pentru ambele categorii de care vorbeam.

— Este vorba în primul rînd de un anumit nivel de educație, ne spune maistrul Nicolae Pitulice, vorbind în cazul lui Ivașcu și a altora ca el, de gradul lor de conștiință și răspundere, iar pe de altă parte de insuficienta pregătire profesională cu care vin din școală. Este inadmisibil ca ascuțirea unui cuțit de strung să-ți răpească jumătate de oră, cum se întîmplă la mulți tineri de-ai noștri, cînd maximum 7—8 minute sînt suficiente. Din aceste puncte de vedere, școala rămîne în continuare datoare uzinei, colectivului de muncitori în care trimit absolvenți. Pentru că o bună parte dintre ei n-au nici o idee de organizarea locului de muncă, de modul în care trebuie să-și dozeze eforturile, de sistemul de lucru cu pierderi minime de timp. Sîntem nevoiți astfel să-i dădăcim prea mult, în legătură cu lucruri elementare, care ne răpesc un timp prea prețios, tot în dauna producției.

— Ce ar fi de făcut?

— În paralel cu școala,[1] noi, colectivul uzinei, cadrele tehnice, organizațiile U.T.C. prin sistemul muncii lor de educație trebuie să accentuăm cu precădere, cu prilejul cursurilor de ridicare a calificării, a dezbaterilor, simpozioanelor, a discuțiilor de la om la om, îndeosebi această chestiune a timpului de muncă, a valorii lui, a organizării judicioase la locul de producție.

Mai cronic este însă celălalt aspect care afectează de acum pe cei mai buni muncitori, adică organizarea muncii la nivel de secții și uzine. Strungarul **Ion Micu** din Simeria ne declara că sînt nevoiți — prin profilul secției lor — (piese de schimb pentru repararea locomotivelor) să se deplaseze de 10—15 ori într-un schimb în secția montaj care este destul de departe, cu piesa la care lucrează pentru probe. Altfel riscă s-o rebuteze.

— Altă soluție nu există?

— Ba da. S-a preconizat de mai mult timp — ne informează tovarășul maistru **Iosif Onaca** — alezarea mai multor piese la aceleași dimensiuni, ceea ce ar exclude nevoia deplasării fiecărui muncitor în secția montaj. În același scop s-a propus executarea centralizată pe sortimente a pieselor mult solicitate ca bucșe, buloane, șuruburi, care de asemenea ar duce la economisirea masivă a timpului muncitorilor. Dar cum spuneam, discuțiile continuă de ani de zile fără a fi aplicate, deși nimeni nu se îndoiește de avantajele lor.

În legătură cu aceleași dereglări în sistemul de organizare a producției, tovarășul inginer **Florian Focșăneanu**, șeful atelierului 1 prelucrări - mecanice, responsabilul resortului profesional - social al Comitetului U.T.C. pe Uzina „Grivița", adaugă:

— În schimbul doi nu avem, de pildă, macaragiu și nici alt personal care să asigure transportul pieselor de prelucrat, ceea ce-i obligă pe muncitori să-și întrerupă lucrul și să execute ei aceste munci care de drept nu le revin. Sarcini străine de atribuțiile lor firești revin și maiștrilor care lipsesc din această cauză de la posturile lor, n-au posibilitatea supravegherii și îndrumării permanente a muncitorilor.

Nu am reușit poate să descoperim în întregime cauzele subiective și obiective care frînează la această oră în întreprinderile vizitate folosirea la maximum a timpului de lucru. Reținem doar consecința lor, tragem semnalul cuvenit: **mii de ore - om pierdute în fiecare zi, valori imense risipite și irecuperabile.**

După cum se știe, Legea organizării și disciplinei muncii stipulează cu precizie îndatoririle ferme ale conducerilor de unități și ale salariaților, privind valorificarea timpului de muncă, prevede sancționarea cu exigență a oricăror abateri disciplinare care afectează munca și realizările colectivului. Dar ea se aplică în prea puține cazuri, este în prea puțină măsură folosită ca instrument de întărire a disciplinei.

— Să presupunem că se pierde o oră pe zi din cele 8 afectate producției în împrejurările pe care le-am văzut. La cît se ridică pagubele într-un an de zile?

— Calculul este simplu, ne răspunde tovarășul inginer **Mihai Popa**, șeful serviciului plan al Uzinei „Grivița". Productivitatea planificată pe cap de muncitor pe o oră este de 70 de lei. În acest caz, lucrînd în medie 290 zile pe an și irosindu-și zilnic cîte o oră, ne păgubește și se păgubește bineînțeles pe el însuși, cu 20 300 lei. Înmulțind această sumă cu 1000 — care reprezintă numărul de tineri din uzina noastră, — obținem fantastica cifră de 20 300 000 lei care se duc pe apa sîmbetei.

Aceasta se întîmplă într-o singură uzină. Dar la nivelul întregii economii? Iată un subiect de meditație pentru economiști, pentru organizatorii științifici ai producției, pentru organizațiile de tineret, pentru toți factorii care au în „administrare" fondul de aur al producției — timpul de lucru.

CÎT VALOREAZĂ TIMPUL DE MUNCĂ

— Povestea nu e simplă...

— După toate acestea, care sînt cauzele? Cum explicați lipsa de intervenție a cadrelor care au răspunderea organizării și urmăririi utilizării cu maximum de randament a timpului de lucru în uzina dv., ce trebuie făcut pentru normalizarea lucrurilor, pentru stoparea imenselor pierderi pe care le suportă deopotrivă muncitorii și economia națională?

Cam astfel și-au început explicațiile cei mai mulți dintre interlocutorii noștri. Pentru că într-adevăr la menținerea unei astfel de situații ca cea relatată, concurează o mulțime de factori și cauze.

— De ce timp de două ore, de cînd ne aflăm în preajma dv., nu ați lucrat nimic?

— Fiindcă nu mi-a dat tovarășul maistru de lucru, ne răspunde Traian Ivașcu, din atelierul de prelucrări a Uzinei „Grivița".

de peste hotare

SESIUNEA O. N. U.

• Pentru restabilirea drepturilor legitime ale R. P. Chineze

La Naţiunile Unite a fost difuzat ca document oficial un proiect de rezoluţie privind restabilirea drepturilor legitime ale Republicii Populare Chineze la Naţiunile Unite, punct înscris pe ordinea de zi din iniţiativa a 18 state printre care şi România.

„Adunarea generală — se prevede în proiectul de rezoluţie — decide repunerea Republicii Populare Chineze în toate drepturile sale şi recunoaşterea reprezentanţilor guvernului său ca singurii reprezentanţi legitimi ai Chinei la Naţiunile Unite şi în consecinţă expulzează pe reprezentanţii ciankaişişti de pe locul ce îl ocupă în mod ilegal atît la Naţiunile Unite cît şi în toate organismele sale".

La Naţiunile Unite, cercurile politice şi diplomatice subliniază semnificaţia acestui proiect de rezoluţie, în contextul dezbaterilor din Adunarea Generală a O.N.U. şi din comitetul politic asupra problemelor care privesc pacea şi securitatea internaţională ; s-a subliniat cu vigoare necesitatea întăririi rolului şi eficacităţii O.N.U în viaţa internaţională, transpunerea în practică a principiului universalităţii acestui for mondial ca una din cele mai urgente şi importante măsuri în vederea ridicării acestei organizaţii la înălţimea speranţelor popoarelor, a scopurilor şi idealurilor sale. Mulţi delegaţi au subliniat, în această ordine de idei, că problemelor majore ale lumii nu li se pot găsi soluţiile cele mai bune fără participarea R. P. Chineze.

• Rezoluţie privind Orientul Apropiat

Miercuri la amiază, Adunarea Generală s-a pronunţat asupra celor trei proiecte de rezoluţie în problema situaţiei din Orientul Apropiat şi a modalităţilor de rezolvare a crizei din această regiune a lumii. Proiectul grupului afro-asiatic a fost adoptat cu o majoritate de 57 de voturi, 16 împotrivă şi 39 de abţineri.

Rezoluţia, redactată de 21 de ţări afro-asiatice la care a subscris şi Iugoslavia, cheamă la prelungirea acordului de încetare a focului în Orientul Apropiat pentru o perioadă de încă trei luni, după expirarea vechiului termen, la 5 noiembrie. Totodată, ea se pronunţă pentru transpunerea în practică a rezoluţiei Consiliului de Securitate din noiembrie 1967, care prevede reglementarea pe cale paşnică a crizei din această zonă. De asemenea, rezoluţia cere ca părţile direct interesate să dea imediat instrucţiuni reprezentanţilor lor pentru a relua contactele prin intermediul reprezentantului special al secretarului general al O.N.U., Gunnar Jarring, cu scopul de a facilita acestuia îndeplinirea misiunii sale. Rezoluţia încorporează un amendament propus de delegaţia Franţei, prin care se reafirmă punctul de vedere că o pace durabilă şi justă poate fi realizată numai prin retragerea tuturor trupelor israeliene de pe teritoriile arabe ocupate, şi prin recunoaşterea şi garantarea tuturor graniţelor din această zonă.

Proiectul de rezoluţie latino-american a fost respins cu 49 de voturi, faţă de 45 pentru şi 27 de abţineri.

Un alt proiect de rezoluţie, redactat de Statele Unite şi Liberia, nu a fost pus la vot întrucît reprezentantul american l-a retras din dezbateri.

Luînd cuvîntul după vot, delegatul Israelului s-a pronunţat împotriva proiectului afro-asiatic.

Reprezentantul Nigeriei, care a vorbit în numele autorilor rezoluţiei adoptate, a declarat că, după părerea lor, spiritul de conciliere ce a caracterizat dezbaterile din actuala sesiune a Adunării Generale privind situaţia din Orientul Apropiat, este un semn de bun augur pentru perspectiva de soluţionare a acestei dificile probleme. De asemenea, reprezentanţii Senegalului, Ghanei şi ai altor ţări afro-asiatice au cerut statelor membre ale Naţiunilor Unite să-şi concentreze eforturile pentru transpunerea în practică a prevederilor rezoluţiei adoptate.

Ambasadorul Gheorghe Diaconescu, reprezentantul permanent al României la O.N.U., luînd cuvîntul pentru a explica votul ţării noastre, a declarat, printre altele, că România consideră rezoluţia Consiliului de Securitate din noiembrie 1967, ca fiind o bază rezonabilă pentru soluţionarea conflictului din Orientul Apropiat şi că Adunarea Generală are datoria de a contribui la soluţionarea politică a crizei din această zonă. Vorbitorul a subliniat, de asemenea, că toate prevederile acestei rezoluţii trebuie transpuse în practică. În încheiere, reprezentantul României a declarat că avînd în vedere faptul că proiectul de rezoluţie al celor 22 de state afro-asiatice reflectă principiile rezoluţiei Consiliului de Securitate, delegaţia română votează în favoarea sa.

• Dezbaterile asupra dezarmării

Trecînd la examinarea problemei dezarmării generale şi complete, pe baza raportului Comitetului de la Geneva, Comitetul Politic al Adunării Generale a O.N.U. şi-a concentrat lucrările asupra proiectului de tratat cu privire la interzicerea amplasării pe fundul mărilor şi oceanelor a armelor de distrugere în masă, inclusiv a celor nucleare.

Luînd cuvîntul, A. Roscin, reprezentantul Uniunii Sovietice, s-a pronunţat în sprijinul aprobării de către Organizaţia Naţiunilor Unite a proiectului de tratat, elaborat de Conferinţa de la Geneva, care include noi prevederi ce ţin cont de observaţiile exprimate anul trecut, în cursul examinării lui în Adunarea Generală. Dintre noile dispoziţii incluse în proiect, reprezentantul sovietic a menţionat articolele care conciliază obligaţiile stipulate în tratat cu cele ale dreptului internaţional şi acordurile relative la crearea de zone denuclearizate. În cuvîntarea sa, A. Roscin s-a pronunţat, de asemenea, în favoarea unui acord de interzicere a armelor chimice şi biologice. Aceste două tratate de dezarmare parţială trebuie să constituie doar o etapă pe calea dezarmării generale — a subliniat el. În acelaşi timp, delegatul sovietic s-a declarat de acord în principiu cu elaborarea unui plan de dezarmare eşalonat pe zece ani, opinînd însă că un astfel de calendar nu trebuie să constituie un obstacol în calea unor măsuri parţiale.

Reprezentantul Statelor Unite, Ch. Yost, a invitat, de asemenea, ţările membre ale Naţiunilor Unite să aprobe proiectul de tratat cu privire la interzicerea amplasării în mediul marin a armelor de distrugere în masă. În ce priveşte armele chimice şi biologice, el s-a declarat partizanul unei convenţii distincte privind interzicerea doar a celei de a doua categorii. Referindu-se la tratatul cu privire la interzicerea tuturor experienţelor nucleare, Ch. Yost a declarat că acesta trebuie să prevadă o procedură adecvată de verificare, inclusiv posibilitatea inspecţiei la faţa locului.

Referindu-se la proiectul tratatului de demilitarizare a fundului mărilor şi oceanelor, Alphonso Garcia Robles, reprezentatul Mexicului, a estimat că acesta conţine neclarităţi şi impreciziuni. În această ordine de idei, el a reamintit propunerea mexicană după care părţile semnatare ale tratatului se angajează să nu violeze dispoziţiile prevăzute în acordurile cu privire la zonele denuclearizate.

Delegatul Canadei, G. Ignatieff, a recomandat aprobarea tratatului cu privire la demilitarizarea teritoriilor submarine, subliniind în acelaşi timp că el exclude cursa înarmărilor nucleare în acest mediu al planetei şi va facilita exploatarea în scopuri paşnice a platourilor oceanelor.

În continuarea dezbaterilor, reprezentatul Filipinelor, Alejandao Yango, a propus crearea unei comisii însărcinate cu pregătirea unei conferinţe a dezarmării şi mobilizarea opiniei publice mondiale în sprijinul acestui ţel.

Tensiunea din Canada. Soldaţi şi poliţişti de gardă în centrul oraşului Montreal.

ATACURI ALE PATRIOŢILOR SUD-VIETNAMEZI

În cursul nopţii de marţi spre miercuri, forţele patriotice din Vietnamul de sud au bombardat cu rachete şi mortiere şase obiective militare aparţinînd trupelor americano-saigoneze, provocînd inamicului pierderi importante în oameni şi materiale. Tot marţi, forţele patriotice au atacat poziţiile americano-saigoneze dintr-o zonă a platourilor înalte, situată la 50 kilometri sud de Pleiku şi din regiunea bazei aeronavale de la Da Nang.

Bombardierele „B-52" au intervenit, după o întrerupere de trei săptămîni, în luptele desfăşurate, lansînd atacuri în provincia Quang Tri, situată la sud de zona demilitarizată.

NOI CIOCNIRI ÎNTRE FORŢELE PALESTINIENE ŞI IORDANIENE

Agenţiile internaţionale de presă informează că la Amman au avut loc marţi incidente între armata iordaniană şi unităţi ale rezistenţei palestiniene.

Surse citate de agenţia Reuter afirmă că bilanţul luptelor este de 15 morţi şi mai mulţi răniţi. Cele două părţi s-au acuzat reciproc de declanşarea incidentelor. Într-un comunicat al Ministerului de Interne iordanian, difuzat de postul de radio Amman, se arată că mai mulţi „civili înarmaţi" au deschis focul asupra forţelor de ordine iordaniene. Comunicatul precizează că forţele de ordine au reuşit să localizeze incidentele

Delegaţia română primită de preşedintele chilian, Salvador Allende

SANTIAGO DE CHILE 4. — Corespondenţă de la Eugen Pop : În după-amiaza zilei de 3 noiembrie, preşedintele Republicii Chile, dr. Salvador Allende, a primit delegaţia română, condusă de Gheorghe Rădulescu, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, care participă la festivităţile organizate cu prilejul instalării noului preşedinte chilian. Din delegaţie face parte George Macovescu, prim adjunct al ministrului afacerilor externe, Vasile Dumitrescu, ambasadorul ţării noastre la Santiago de Chile. Cu acest prilej, între preşedintele Salvador Allende şi vicepreşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Socialiste România, Gheorghe Rădulescu, a avut loc o convorbire cordială.

Conducătorul delegaţiei române a transmis preşedintelui Salvador Allende, din partea preşedintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceauşescu, a guvernului şi poporului român, felicitări călduroase şi urări de succese. Şeful delegaţiei române şi-a exprimat convingerea că relaţiile dintre România şi Chile vor cunoaşte o nouă şi amplă dezvoltare în toate domeniile de interes reciproc.

Preşedintele Allende a mulţumit călduros pentru felicitările şi urările care i-au fost adresate, exprimîndu-şi, la rîndul său, convingerea că relaţiile prieteneşti de cooperare dintre cele două ţări vor putea cunoaşte în viitor o şi mai mare dezvoltare.

Răspunzînd solicitării televiziunii chiliene, tovarăşul Gheorghe Rădulescu, a făcut următoarea declaraţie : „Sînt fericit că pot aduce salutul preşedintelui Consiliului de Stat, Nicolae Ceauşescu, al guvernului şi al poporului român cu ocazia acestui grandios moment din istoria poporului chilian, pe care îl reprezintă instalarea preşedintelui Salvador Allende Gossens. Doresc succes deplin poporului chilian în înfăptuirea programului unităţii populare de progres în domeniile politic, cultural şi economic, pentru consolidarea independenţei şi suveranităţii Republicii Chile, precum şi în lupta sa împotriva imperialismului, colonialismului şi neocolonialismului, pentru pace şi cooperare internaţională".

• UN COMUNICAT al cartierului general al FRELIMO (Frontul de Eliberare din Mozambic) de la Dar-Es-Salaam anunţă că în cursul operaţiunilor desfăşurate în lunile iunie şi iulie împotriva forţelor colonialiste în provinciile Nyassa, Cabo-Delgado şi Teze au fost scoşi din luptă 319 soldaţi portugheji. Comunicatul menţionează că, în pofida ajutorului militar promit de către Portugalia din partea ţărilor N.A.T.O., mişcarea de eliberare din Mozambic, Angola şi Guineea-Bissau ia amploare.

pe scurt

• REPUBLICA Arabă Unită este gata să accepte, în mod condiţionat, o nouă prelungire temporară a încetării focului în regiunea Suezului, a declarat un purtător de cuvînt al guvernului egiptean, Munir Hafiz, în cadrul unui interview acordat corespondentului agenţiei U.P.I. Condiţia egipteană în legătură cu prelungirea încetării focului, a menţionat purtătorul de cuvînt, este reluarea misiunii de pace a lui Gunnar Jarring.

Perioada de încetare a focului, acceptată de către R.A.U., Iordania şi Israel în urmă cu trei luni, se încheie joi, la ora 22 Gmt.

• DELEGAŢIA cercurilor economice iugoslave, condusă de Stoian Milenkovici, vicepreşedintele Camerei economice federale, a părăsit marţi Pekinul, anunţă agenţia China Nouă.

După cum menţionează agenţia Taniug, delegaţia a avut convorbiri cu ministrul adjunct al comerţului exterior, Li Cian, şi vicepreşedintele Consiliului chinez pentru promovarea comerţului internaţional, Liu Hsi-ven, asupra posibilităţilor de creştere a comerţului chino-iugoslav şi colaborării economice generale.

• MIERCURI, în Berlinul Occidental a fost dat publicităţii un comunicat oficial în urma întîlnirii care a avut loc în aceeaşi zi între ambasadorii Uniunii Sovietice, Franţei, Statelor Unite şi Marii Britanii.

În comunicat se arată : „Şedinţa a avut loc într-o atmosferă de lucru. Au fost realizate progrese asupra unor puncte care sînt esenţiale pentru acordul pe care îl au în vedere cele patru puteri. Discuţiile vor continua asupra altor puncte importante".

Comunicatul precizează că ambasadorii au convenit să se întîlnească din nou la 16 noiembrie a.c.

Agenţia D.P.A. subliniază într-un comentariu că este „pentru prima dată cînd se vorbeşte într-un comunicat oficial asupra unei întîlniri a celor patru ambasadori, în problema Berlinului occidental, despre realizarea unor progrese".

• ASOCIAŢIA generală a studenţilor saigonezi a dat publicităţii o declaraţie de protest în legătură cu politica administraţiei Thieu. Semnatarii declaraţiei au cerut eliberarea tuturor studenţilor arestaţi din ordinul regimului de la Saigon în timpul manifestaţiilor şi anularea proceselor intentate acestora. Ei au denunţat, de asemenea, intervenţia brutală a armatei şi poliţiei saigoneze în cursul demonstraţiilor organizate de tineretul din capitala sud-vietnameză, subliniind hotărîrea acestuia de a lupta în continuare pentru obţinerea drepturilor sale legitime.

• RĂSPUNZÎND invitaţiilor primite din partea universităţilor elveţiene, Mircea Maliţa, ministrul învăţămîntului, însoţit de ambasadorul României în Elveţia, Ion Georgescu, a vizitat Politehnica din Zürich, universităţile din Basel, Geneva şi Berna şi mai multe şcoli tehnice, gimnazii.

• MINISTRUL sănătăţii al Turciei, Vedat Ali Ozkan, a anunţat că au fost confirmate 383 de cazuri de holeră din cei 1 933 de suspecţi spitalizaţi în Istanbul. De asemenea, au fost înregistrate în total 52 de decese provocate de epidemia de holeră care a izbucnit luna trecută. Ministrul turc a relevat că, în timp ce numărul cazurilor de holeră a început să scadă, a fost semnalată o nouă ofensivă a febrei tifoide şi paratifoide .

Harkovul este un oraş unde tronează cultul muncii. Aici munca se situează pe cele mai înalte coordonate ale ştiinţei şi tehnicii. De fapt, Harkovul este un oraş al ştiinţei şi al tehnicii înaintate. Important centru al industriei constructoare de maşini din Uniunea Sovietică, produsele fabricate în modernele uzine din localitate sînt exportate în 66 de ţări. 97 de institute de cercetări şi proiectări — cele mai multe de importanţă unională — realizează proiecte pentru noi maşini şi aparate sau concep modalităţi de perfecţionare a prototipurilor aflate în fabricaţie. În secţiile direct productive ale uzinelor şi fabricilor, peste 500 000 de muncitori, ingineri şi tehnicieni concretizează în practică ideile elaborate în laboratoarele ştiinţei. Rezerva de cadre de specialitate — atît pentru concepţie, cît şi pentru conducerea directă a proceselor tehnologice — este pregătită în 22 de şcoli superioare, care cuprind peste 120 000 de studenţi.

Am vizitat uzina de maşini electrice. Aici lucrează peste 10 000 de salariaţi. Inginerul şef adjunct, Boris Ivanovici Fisenko, a precizat încă de la începutul vizitei noastre în uzină că tot ceea ce vom vedea reprezintă rodul unei permanente îmbinări între tehnică şi ştiinţă.

Uzina a fost fondată în anul 1946. A debutat prin fabricarea de utilaj electric pentru locomotive. Apoi a început producţia de maşini electrice de 1000 C.P. Din 1956 s-a trecut la fabricarea motoarele de 2000 C.P. În ultimii ani, procesul de fabricaţie s-a modernizat şi, mai ales, s-a diversificat. Se fabrică turbine şi generatoare pentru centrale electrice, precum şi hidrogeneratoare. De asemenea, se produc maşini electrice pe baza unor comenzi individuale ale unităţilor din industria minieră, chimică etc. Prestigiul dobîndit de „marca fabricii" a determinat o cerere intensă de produse în toate zonele Uniunii Sovietice. 22 de ţări — printre care şi România importă turbogeneratoare şi alte maşini electrice de la Harkov.

Facultăţii de estetică industrială a Institutului de arte plastice din localitate. Un colectiv de arhitecţi are misiunea de a realiza, prin amenajări adecvate, o ambianţă plăcută a locurilor productive.

Marea majoritate a salariaţilor sînt tineri. Această realitate a impus organizarea unei baze de învăţămînt propriu. În cadrul uzinei funcţionează o şcoală medie serală, cu profil de cultură generală, o şcoală serală tehnică, precum şi o filială (cursuri serale) a Institutului politehnic. Pentru permanenta perfecţionare a tinerilor ingineri, precum şi a altor specialişti cu studii superioare, există aici preocupări privind pregătirea postuniversitară în cadrul unor cursuri speciale, cu (sau fără) scoatere din producţie.

Un întreg sistem orientat către o continuă perfecţionare a cadrelor de specialitate, îmbinat cu introducerea celor mai avansate cuceriri ale ştiinţei, asigură o producţie care corespunde celor mai exigente cerinţe.

ADRIAN VASILESCU

NOTE DE DRUM

HARKOV: Spiritul practic şi modernizarea

Deviza colectivului uzinei este : calitate superioară, productivitate înaltă, rentabilitate. **Modalitatea principală de realizare :** modernizarea. **Uzina dispune în prezent de un institut propriu, cu profil complex — cercetare şi proiectare — în activitatea căruia sînt cuprinşi peste 1 350 de specialişti cu înaltă pregătire. Aproape 1 500 de ingineri şi peste 120 de economişti dirijează complexele procese de fabricaţie aplicînd cele mai moderne metode ştiinţifice. În vederea ridicării productivităţii s-au adoptat măsuri speciale pentru organizarea atelierelor şi secţiilor, măsuri care respectă recomandările — fundamentate pe cercetări în uzină — ale specialiştilor din cadrul**

Convorbirile polono-vest-germane

VARŞOVIA 4. — Corespondentul Agerpres, Iosif Dumitraşcu, transmite : Miercuri, au continuat la Varşovia convorbirile miniştrilor afacerilor externe ai R. P. Polone, Ştefan Jedrychowski, şi R. F. a Germaniei, Walter Scheel. Cei doi miniştri au avut o întîlnire de circa o oră şi 25 de minute, după care delegaţiile polonă şi vest-germană s-au întîlnit într-o şedinţă plenară.

În cadrul unor conferinţe de presă, purtătorii de cuvînt ai celor două delegaţii au precizat că au fost discutate o serie de probleme şi aspecte legate de proiectul de tratat cu privire la bazele normalizării relaţiilor dintre Polonia şi R. F. a Germaniei. Atmosfera convorbirilor a fost „sinceră şi de lucru", potrivit purtătorului de cuvînt polonez, şi de „lucru" după părerea colegului său vest-german.

Joi urmează să-şi înceapă lucrul o comisie de experţi condusă de W. Zawadzki şi von Staden, directori în ministerele de externe din cele două ţări. Purtătorul de cuvînt vest-german a precizat că, în cazul în care desfăşurarea ulterioară a convorbirilor o va cere, şefii celor două delegaţii pot prelua conducerea comisiei respective. Tot el a apreciat că au fost înregistrate progrese, îndeosebi în direcţia elucidării unor puncte şi aspecte legate direct de tratat.

★

Într-un amplu interviu acordat ziarului Westfälische Rundschau, care apare la Dortmund, cancelarul R. F. a Germaniei, Willy Brandt, scoate în evidenţă unele aspecte ale politicii faţă de ţările socialiste europene, promovate de guvernul federal.

În legătură cu convorbirile care au loc în prezent la Varşovia, între miniştrii de externe ai Poloniei şi R. F. a Germaniei, Brandt a declarat că desfăşurarea lor nu este „în mod exagerat presată de timp. Nu este, însă, în interesul celor două părţi — a adăugat el — de a prelungi aceste convorbiri mai mult decît este necesar".

Amintind că, între R.F.G. şi Polonia nu au fost stabilite, încă, relaţii diplomatice, şeful guvernului de la Bonn a declarat că nu se exclude posibilitatea unei vizite a sa la Varşovia, pentru semnarea tratatului în curs de negociere.

Referindu-se apoi la „schimbul de păreri dintre R.F.G. şi R.D.G.", a cărui reluare a fost stabilită de comun acord de cele două state germane, Brandt a declarat că „acest schimb nu este de natură să se substituie convorbirilor cvadripartite asupra Berlinului. Bazîndu-se, însă, pe rezultatul convorbirilor dintre reprezentanţii celor patru puteri, a subliniat cancelarul federal, problemele importante vor fi apoi reglementate în mod direct de forurile competente, desemnate de cele două părţi".

Alegerile din S. U. A.

Pronosticurile institutelor de sondare a opiniei publice americane privind rezultatele alegerilor parţiale pentru Congres s-au dovedit a fi aproape exacte, în sensul că alegerile nu au produs schimbări substanţiale în raportul de forţe dintre republicani şi democraţi în Congres.

În ambele Camere ale forului legislativ federal, unde democraţii deţineau majoritatea (57 la 43 în Senat şi 246 la 189 în Camera reprezentanţilor) ei şi-au menţinut-o. În Senat, democraţii au înregistrat o pierdere de patru locuri, dar republicanii n-au cîştigat decît două. Restul de două mandate au revenit unui conservator şi unui independent. Actuala repartiţie a locurilor este de 53 la 45 în favoarea democraţilor. În Camera Reprezentanţilor, democraţii au cîştigat de la republicani 9 locuri. În noua Cameră, democraţii deţin astfel 255 de locuri, iar republicanii 178. În alegerile pentru postul de guvernator raportul de forţe, favorabil timp de 8 ani republicanilor cu 32 la 18, a fost brusc răsturnat, devenind de 29 la 21 în favoarea democraţilor.

Cu toate acestea, observatorii politici consideră că rezultatele alegerilor nu oglindesc o clară victorie a unui partid sau a altuia, părere respinsă atît de democraţi, cît şi de republicani. Preşedintele Comitetului Naţional al partidului democrat, Lawrence O'Brien, a declarat că rezultatele alegerilor „au dovedit o victorie naţională a democraţilor. Noi nu numai că ne-am menţinut puterea majoritară în Camera Reprezentanţilor, dar am îmbunătăţit-o. În Senat, pierderile noastre sînt minime şi continuăm să deţinem majoritatea".

În acelaşi timp, republicanii subliniază că, rupînd cu tradiţia, potrivit căreia partidul de guvernămînt a pierdut de regulă în medie 33 de locuri în Congres, în cadrul alegerilor parţiale de anul acesta republicanii au pierdut numai 7 locuri.

Tabăra liberală a partidului democrat subliniază cu satisfacţie faptul că liderii săi, printre care Mike Mansfield, lider al grupării majoritare democrate din Senat, adjunctul său, Edward Kennedy, fostul pretendent la candidatură pentru preşedinţia Statelor Unite, Edmund Muskie, Stuart Symington şi alţii, au repurtat victorii clare în faţa candidaţilor republicani, fapt apreciat ca o dovadă a prizei de care se bucură în masa linia lor politică.

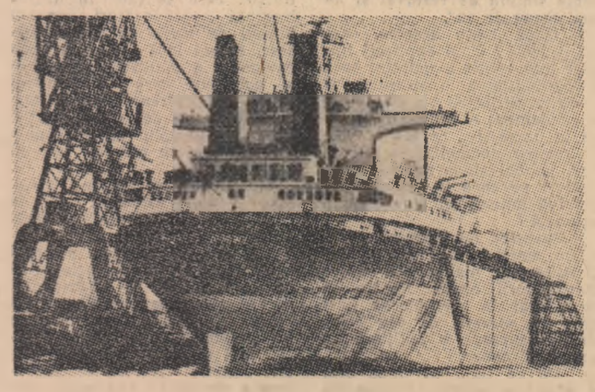

Cea mai mare navă a marinei comerciale poloneze, construită la Gdynia, în aşteptarea primului voiaj.

DE LA TRIMISUL SPECIAL AL „SCÎNTEII TINERETULUI"

Încheierea lucrărilor Adunării F.M.T.D.

Prin telefon de la Eugeniu Obrea

Ultimele aplauze s-au stins şi peste sala ce a găzduit cea de a VIII-a Adunare a F.M.T.D. s-a coborît tăcerea. La ghişeul pentru distribuirea proiectelor de documente a dispărut animaţia cu care ne obişnuisem, la Centrul de informaţii toate anunţurile sînt de acum vechi. Iar Biroul de presă a terminat difuzarea celui din urmă comunicat. Expoziţiile fotografice din holuri — cronică a timpului care s-a scurs — mai aşteaptă vizitatori. Delegaţii se găsesc însă în drum spre hotel, pentru că actul final al Adunării F.M.T.D. s-a consumat.

Ultima zi a lucrărilor. Adunarea a început prin prezentarea documentelor elaborate în comisiile regionale şi prin exprimarea diferitelor puncte de vedere în legătură cu aceasta. S-au vădit, din nou, preocupări profunde pentru ca printr-o justă evaluare a realităţilor, participarea tinerei generaţii la lupta forţelor democratice şi progresiste să se amplifice. Particularităţile situaţiei din diferite ţări, larga varietate de condiţii în care activează organizaţiile revoluţionare şi democratice de tineret reflectate prin intervenţiile multor delegaţii, au relevat nevoia acută de a se lua în considerare trăsăturile specifice, reale, de a se evita schemele rigide ce nu pot să cuprindă multitudinea fenomenelor. Luările de cuvînt au scos la iveală, de asemenea, puternicul potenţial de luptă al generaţiei tinere, combativitatea sa. Sentimentul responsabilităţilor ce revin tineretului într-un moment esenţial al evoluţiei umanităţii, a răzbătut din dezbaterile desfăşurate la Adunarea de la Budapesta şi în acest context s-a subliniat rolul şi locul F.M.T.D. în lupta generaţiei tinere.

„Apreciem pozitivă posibilitatea pe care Adunarea ne-a oferit-o pentru a discuta probleme vitale pentru noi tinerii, ne spunea Paulo Pires, reprezentant al Tineretului Comunist din Portugalia. Trăim într-o „epocă fierbinte" în care tineretul joacă un mare rol. Adunarea F.M.T.D. ne-a îngăduit noi contacte şi întîlniri deosebit de importante pentru organizaţia noastră care activează în ilegalitate, şi ne-a dat posibilitatea să simţim solidaritatea încanjurătoare a prietenilor noştri de pe toate continentele. În acelaşi timp, exprimăm convingerea că activitatea F.M.T.D. trebuie îmbunătăţită, că e necesar să se întreprindă un efort pentru a analiza exact realităţile specifice".

Ni se pare interesant să consemnăm şi opinia unui observator : Pedro Felipe Ramirez, deputat în Parlamentul Chilian, preşedintele Tineretului Democrat Creştin din America Latină. Pentru Dl. Ramirez, Adunarea F.M.T.D. are aspecte pozitive ce trebuie menţionate. Totodată, domnia sa remarca două probleme : prima — existenţa în afara F.M.T.D. a unor importante forţe politice ale tineretului, mai ales în America Latină, cu care trebuie să se găsească modalitatea unei strînse cooperări ; a doua — dezbaterea insuficientă a preocupărilor tineretului „lumii a treia" care, în esenţă nu reprezintă problema alinierii la un bloc sau altul.

Adunarea F.M.T.D. a reunit 180 organizaţii de tineret din 95 de ţări. Desigur, cifrele nu pot în toate împrejurările să redea sugestiv, exact dimensiunile unei mişcări. F.M.T.D., care trebuie să joace un rol mereu mai activ în lupta tinerei generaţii, are condiţii favorabile, generate de realităţile contemporane, pentru a dezvolta unitatea forţelor progresiste şi democratice ale tineretului lumii.

În şedinţa de miercuri a Adunării, a fost ales Comitetul Executiv al Federaţiei Mondiale a Tineretului Democrat, care la rîndul său a ales Biroul. Adunarea a aprobat componenţa Biroului. Uniunea Tineretului Comunist din România face parte din noul Comitet Executiv şi din Biroul F.M.T.D.

În aplauzele care au marcat cuvîntul de închidere, am desluşit încrederea în forţele tinerei generaţii, detaşament de seamă al frontului antiimperialist, speranţa că F.M.T.D. va răspunde menirii sale în lupta pe care tineretul democrat şi progresist al tuturor continentelor o duce pentru un viitor mai bun, pentru independenţă, pace şi progres.

Budapesta, 4 noiembrie 1970

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA : Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 17.60.10, 17.60.20. Abonamentele se fac la oficiile poştale şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"